

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 17 SAYI: 95 Ocak-Şubat 2007

Tehdit Altında
Türkiye

Faşist Milis Saldırıları
ve Anti-Faşist Mücadelenin
Sorunları

Neo-Liberal Sıfsatayla
Herkes Ermeni Olunca

“Globalist” Aydınlar
Faşizme Direniyor!

Oligarşi
ve Sömürge Tipi Faşizm

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Ulaş Bardakçı,
Hasan Basri Temizalp, İlker Akman, Yusuf Ziya Güneş,
Yüksel Eriş,
Nedim Atılgan, Mustafa Atmaca

Dışa Bağımlı
Bir Ekonominin Anatomisi:
2006 Türkiye Ekonomisi

Ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel her alanda gelişen olayların yarattığı korkular üzerine.

4

TEHDİT
ALTINDA
TÜRKİYE

2006 boyunca süreklilik kazanan ve yaygınlaşan faşist milis saldırılar ve anti-faşist mücadelenin güncel sorunları üzerine bir değerlendirme.

6

FAŞİST MİLİS SALDIRILAR
VE ANTI-FAŞİST
MÜCADELENİN
SORUNLARI

Hrant Dink'in faşistlerce öldürülmesi sonrasında gelişen olaylar ve neo-liberal solcuların kozmopolitizmi üzerine bir değerlendirme.

12

NEO-LİBERAL
SAFSATAYLA
HERKES
ERMENİ OLUNCA

Gelişen ve yaygınlaşan faşist milis saldırılar karşısında "globalist" küçük burjuva aydınların korku ve teslimiyetçiliği üzerine.

16

"GLOBALİST"
AYDINLAR
FAŞİZME
DİRENİYOR!

Oligarşi ve oligarşik yönetimin niteliği üzerine bir değerlendirme.

18

OLİGARŞİ VE
SÖMÜRGE
TİPİ FAŞİZM

Onlar,
"Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarıyla
savaştilar ve
toprağa düştüler.
Anıları,
devrimci mücadelenin yolunu
aydınlatmaya
devam ediyor.

22

THKP-C
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ:
ULAŞ BARDAKÇI
İLKER AKMAN
HASAN BASRİ TEMİZALP
YUSUF ZİYA GÜNEŞ
YÜKSEL ERİŞ
NEDİM ATILGAN
MUSTAFA ATMACA

2006 yılında
Türkiye ekonomisinin
makro-ekonomik düzeyde
tahlili.

25

DIŞA BAĞIMLI
EKONOMİNİN
ANATOMİSİ:
2006
TÜRKİYE EKONOMİSİ

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

YÜKSEL ERİŞ

1951 Tekirdağ/Şarköy
21 Ocak 1977/Trabzon

1951 yılında Tekirdağ'ın Şarköy ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün Müzik bölümüne girdikten sonra aktif olarak katıldı. 30 Mart 1972'deki Kızıldere olayından sonra THKP-C'nin yeniden örgütlenmesinde etkin olarak çalıştı. 1974 yılına kadar ülkenin değişik yerlerinde örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri'nin kurucularından olan Yüksel yoldaş, ülkenin değişik bölgelerinde örgütücü ve yönetici olarak görev yaptı. 1976 yılına kadar sürdürdüğü Güney Anadolu bölge yöneticiliğinden Karadeniz bölge yöneticiliğine atandı ve kır gerillasının stratejik hazırlıklarını yönetti. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak "26 Ocak Harekâtı" için bulunduğu Trabzon'da 21 Ocak 1977 günü şehit düştü.

Tehdit Altında Türkiye

Ekonomistler artan cari açığın büyük bir ekonomik krize yol açacağından korkuyorlar.

Eğitimciler, okullardaki şiddetin nereye uzanacağından endişeliler. Aileler çocuklarının uyuşturucu kurbanı olmasından korkuyorlar. Üniversite öğrencileri okulu bitirdiklerinde nasıl iş bulacaklarının kaygısındalar.

Bazı solcular Amerikanın ülkeyi işgal “senaryo”larını konuşuyorlar. Laiklik yanlıları, kara çarşafın yaygınlığından, şeriatçıların güçlenmesinden korkuyorlar.

Şeriatçılar askeri darbe korkusuyla yatıp kalkıyorlar. Spor yorumcusu, “benim genelkurmay başkanım kodumu oturtmalı” diyor.

Kredi kartlarının limitlerini dolduranlar ne yapacaklarının kaygısı içindeler.

İşçiler işsiz kalmaktan, köylüler ürünlerini yok pahasına satmaktan korkuyorlar.

Aydınlar kültürel yozlaşmadan, ülkenin bağımsızlığını yitirmesinden, şeriatçıların yönetimi ele geçirmesinden kaygılılar.

AB yandaşları, AB ile ilişkilerin kopmasından korkuyorlar. Kemalistler, çaresizlik içinde kemalizmin ideoloji olup olmadığını tartışıyorlar.

Varoşlar, uyuşturucu ve fuhuştan; “kamu emekçileri” kredi kartlarının limitlerinin dolmasından korkuyor.

Kadınlar kapkaççı teröründen korkuyorlar, ev sahipleri güpegündüz eve giren hırsızlardan korkuyorlar.

“Ünlüler” paparazilere yakalanmaktan, kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesinden korkuyorlar.

Orhan Pamuk öldürülmekten korkuyor.

Solcular ölmekten korkuyor.

Herkes kaygılı, herkeste bir korku var.

Herkes Kıbrıs’tan, Ermeni soykırımından, Kürtlerin “bölücülüğünden” söz ediyor.

Herkes ahlakın bozulduğunu, toplumun yozlaştığını söylüyor.

Herkes ekonomik bir krizin ülkeyi altüst edeceğini düşünüyor.

Herkes kendi adaletini kendisi vermeye kalkışıyor.

Herkes “ne olacak bu memleketin hali”nden söz ediyor.

Yine de herkes eğleniyor, televizyon karşısında dizi seyrediyor, her bulduğu fırsatta tatil beldelerine koşturuyor, “şimdi sırası mı bu kolların” diyerek birbirlerini susturuyor.

Konuşanlar ise, bunlardan değil, şunlardan korkun diyerek yeni “korku senaryoları”ndan söz ediyor.

Korkuyla eğlence, kaygıyla boşvermişlik bir arada yürüyor.

Korkutanlar korkuyor, korkanlar korkutuyor.

Gerçeği bilmek isteyenler düşünmüyor, düşünenler ne düşüneceklerini bilmiyorlar.

Adam gibi adam aranıyor, adam gibi adamın “omurgalı” olup olmamasına bakılıyor.

Şüphesiz bütün bunların bir anlamı var.

Anlamak için öğrenmek, öğrenmek için bilmek ve bilmek için de bilgiye ihtiyaç var.

Eğer ülke bir gün Amerikan emperyalizmi tarafından açık askeri işgal altına alınacaksa, açık askeri işgal altına alınmış demektir. “Eğer olursa, gereken ne ise o yapılır” denilemez. Ya işgalciye karşı savaşılır ya da boyun eğilir. Başka alternatif yoktur. İşgal olasılığı varsa, savaş vardır; savaş varsa, top, tüfek, tabanca, bombaya ihtiyaç vardır.

Korkuyu yaratanlar ve korkanlar boş durmuyorlar. İnsanlar bir şeyleri anlamaya başladıklarında, anladıklarını anlamamaları için ellerinden geleni yapıyorlar. Kavramların içeriklerini boşaltıyorlar, olmadık yeni sözcükler üretiyorlar, olayları “medya” aracılığıyla gün be gün çarpıtıyorlar, yeni korkular üretiyorlar.

Hepimiz biliyoruz: Korkunun ecele faydası yok.

Sömürünün, baskının, zulmün, eşitsizliğin, adaletsizliğin, yolsuzluğun, yoksulluğun, yozlaşmanın, çürümenin olduğu yerde, aş için, iş için, emek için, toprak için, onur için, özgürlük için, bağımsızlık için, eşitlik için, insanlık adına savaşılacaktır.

Che Guevara'nın sözleriyle:

“Bu uzun süreli bir savaş demektir. Ve, bir kez daha yineleyelim, acımasız bir savaştır. Savaş gelip çatığında, kimse onu yumuşatırım diye kendini aldatmasın ve kimse, halkı uğruna katlanabileceği savaşın sonuçlarının verdiği korkuyla, savaşı kızıştırmakta duraksamasın. Bu, hemen hemen tek zafer umududur.”

Tarihin tek gerçeği budur.

Faşist Milis Saldırıları ve Anti-Faşist Mücadelenin Sorunları

Mart 2005'de Mersin'de başlayan "bayrak krizi" sonrasında faşist milislerin saldırıları giderek artmaya ve yaygınlaşmaya başladı. Trabzon'da TAYAD'lıların "linç" girişimiyle başlayan bu yeni faşist saldırı dalgası, giderek tüm Karadeniz bölgesini ve ardından üniversiteleri kapsamaya başladı. Özellikle 2006-2007 öğretim yılının açılmasıyla birlikte faşist milis saldırıları sadece yoğunlaşmak ve yaygınlaşmakla kalmadı, artan oranda planlı ve sistematik hale geldi.

2006'nın son iki ayında, gerek MHP ve Ülkü Ocakları'na mensup faşist milisler, gerekse BBP ve Alperen Ocaklarına bağlı faşist milislerin üniversitelerde yoğunlaştırdıkları saldırıların planlı ve sistematik hale gelişi öylesine belirgin bir hal almaya başladı ki, düne kadar MHP kökenli faşistlerin "değiştigi"ne inanmış pek çok ilerici ve demokrat insan ("medya"nın korku propagandasının da etkisiyle) kaygılanmaya ve korkmaya başladılar. Ancak korku ve kaygılar ne denli artarsa artsın, faşist milislere ve onların saldırılarına karşı gösterilen tepkiler sınırlı ve yasak savma şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bundan daha da önemlisi, "neo-liberaller"den "globalizm" ve AB yandaşlarına, "ılımlı islamcı" gazetelerden şeriatçı "medya"ya kadar her kesim faşist milislerin saldırılarını önemsizleştirmek ve sıradan birer "polisye" olay olarak göstermek için işbirliği yapmaktadır.

Uzun yıllar faşist MHP'nin "değiştigi" söylemleriyle içi boşaltılmış olan anti-faşist tepkiler ve bilinçler, legal solun "provokasyona gelmeyelim", "şiddete şiddetle karşılık vermeyelim" pasifizmiyle de sürekli ve kalıcı hale getirilmeye çalışılmıştır.

Özellikle Gazi Üniversitesinde, faşist milislerin Özel Güvenlik Birimleri'nin de yardımıyla kurdukları egemenliğe karşı seslerini çıkarmayan öğretim üyeleri ve ilerici-demokrat öğrencilerin, saldırıların yoğunlaşması ve giderek sistematik hale gelmesi karşısında gösterdikleri tepkiler ise, "aman provokasyona gelmeyelim" mantığının bir ifadesi olmuştur.

Nitekim Gazi Üniversitesinde öğretim üyesi Prof. Cangızbay'ın faşistler tarafından tehdit edilmesi ve okulu terk etmesinin ardından, faşist saldırılar karşısında bazı "akademisyenler"ın "öğrencime dokunma" pankartı eşliğinde Ankara Yüksel Caddesinde yaptıkları "faşist saldırıları kınama eylemi", faşist saldırılara karşı gösterilen tepkinin ne denli pasifist ve yasak savma nitelikte olduğunu göstermiştir. Özellikle "protesto eylemi"nde taşınan "sokakta, üniversitede, ülkede, dünyada şiddete hayır" ve "üniversitede sopa değil

söz konuşsun” yazılı dövizler, faşizmin ve faşist milislerin niteliği konusunda kafa karışıklığının ve pasifliğin ifadesidir.

Ancak faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda kafa karışıklığı sadece “akademisyen”lere ait bir olgu değildir. Solun legalist kesimleri, ya bu saldırıları ayrıksı ve sıradan olaylar olarak ele alıp geçiştirmekte, ya da klasik revizyonist ve oportünist kafa yapılarına uygun olarak “aman provokasyona gelmeyelim” mantığı içinde değerlendirmektedirler.

Her taşın altından çıkmayı, her durumda bir şeyler söylemeyi bir marifet ve meziyet haline getirmiş olan eski dönemin modern revizyonizminin günümüzdeki “ardıcıl” temsilcilerinden olan SİP-TKP’nin son faşist milis saldırıları karşısındaki tutumu ibret vericidir.

Bu revizyonist ve legalizmin çok “aktivist” temsilcileri, “saldırıların tekil olarak ‘faşizme karşı mücadele’ retoriği içerisinde ele alınması ve asıl saldırının gözden kaçırılması anlamına geliyor” diyerek, faşist saldırıların “neyi hedeflediği”ni şöyle açıklamaya kalkışmaktadırlar:

“Uzun süredir yayınlarımızda devletin çözülmesinden, çözülme süreciyle iç içe işleyen sermaye egemenliğinin dolayimsızlaşması sürecinden bahsediyoruz. Diğer başlıkları bir yana, bu sürecin doğal uzantısı, sermaye devletinin, kontrol mekanizmalarını artırma ihtiyacı duymasıdır. Ve bugün burjuva aktörlerin konumlanışlarının Türkiye’deki genel seçime endekslenmiş olması, kontrol güdüsünü özellikle artırmıştır.

Üniversiteler de kendi payına düşeni almaktadır. Yıllardır devletin beslemesi olarak yetiştirilen, geleneksel olarak pis işlerin öznesi olan faşist hareket bir kez daha sahaya sürülmüştür. Ne yükselen bir faşizm ne de kontrolsüz tepkilerden kaynaklanan saldırılar söz konusudur. Söz konusu olan, planlı bir saldırdır. Söz konusu olan, sermaye devletinin provokasyonudur.”

Evet, bu legalist-revizyonistlere göre, faşist milis saldırıları, tıpkı 1965-71 ve 1974-80 döneminde de iddia ettikleri gibi “provokasyon”dan ibarettir. Üstelik faşist milisler “sermaye devletinin” “geleneksel olarak pis işlerin öznesi” olarak tanımlanarak, basitçesinden “çek-senet mafyası” olarak sunulmakta ve hatta faşist milislerin bu türden planlı ve sistematik saldırıları düzenleyemeyeceğini ileri sürmektedirler.

Böylece sistemli ve planlı bir saldırı düzenlemeyi “akıl edemeyecek” kadar “aptal” oldukları söylenen faşist milisler, “derin devletin” provokasyonunun aleti olarak sunulurken, aynı zamanda faşist saldırılara karşı mücadelede de basitçe “provokasyona gelmek” olarak sunulmaktadır.

Revizyonist-legalizmin klasik şablonu olan “aman provokasyona gelmeyelim” söylemi bir kez daha hortlatılırken, anti-faşist mücadeleden uzak durulması gerekliliği (kendi deyişleriyle “faşizme karşı mücadele retoriği”nden uzak durma) şöyle gerekçelendirilmektedir:

“... faşistlerin saldırılarına üniversite içinde fiziksel müdahalelerle ‘cevap’ veren sol hareketin ya da Kürt siyasi öznelerinin, üniversite kamuoyunda faşist hareketle eş tutulması tehlikesi ortaya çıkmaktadır.

... üniversitelerde şu an meydana gelecek fiziksel karşı karşıya gelişlerin sermaye devletinin amacına hizmet edeceğidir. Bir süredir sözünü ettiğimiz konformizm, üniversite öğrencileri için daha fazla geçerlidir. Üniversiteliler rahatlarının kaçmasından korkmakta, rahatlarını kaçırın durumlara ‘tavır’ almaktadır. Düzen bu hassasiyete oynamaya, ‘dinginlik arayışını’ körüklemeye karar vermiştir.”

Şüphesiz bu “illegal TKP”nin şahsına münhasır “ardıcıl”ı SİP-TKP legalistleri, yaygınlaşan ve yoğunlaşan faşist saldırıları görmezlikten gelemezler-

di. Ama her etkinin bir tepkiye yol açtığını, dolayısıyla da faşist saldırıların giderek anti-faşist bir mücadeleyi yükselteceğini çok iyi bilmektedirler. Bunun ise, karşı-devrimci şiddete karşı devrimci şiddetin uygulanmasından başka bir şey olmayacağını da çok iyi bilmektedirler.

Ama onlar legalisttirler, tüm varoluşları “dinginlik”e, “aktivizm” görünümü altında hareketsizliğe, kısacası *pasifizme* bağlıdır. Devrim yapmak diye bir sorunları da olmadığından kendi varoluşlarını sağlayan koşulların değişmesini istemezler, değişikliğe yol açacak her türlü eyleme karşıdır. Rahatları, huzurları kaçacak, legalist çalışmalarını bundan büyük zarar görecektir. Öyle ise, ne yapıp yapıp, faşist saldırılar karşısında direnmeyi, mücadeleyi engellemek, anti-faşist mücadelenin gelişmesini durdurmak zorundadırlar.

Ancak bunun çok basit, adı bir karşı-devrimci tutum olacağını da çok iyi bilmektedirler. Bu durumun görülmemesi, anlaşılmaması için bin dereden su getirerek, faşist milislerin yoğunlaşan saldırılarını “provokasyon”, “bir oyun” olarak sunma gayretlerinin yanında, etkileri altındaki insanları başka yönere yönelterek pasifize etmeyi amaçlarlar.

Şüphesiz SİP-TKP'nin legalizminin ve oportünizminin niteliğini henüz görmemiş, onların “komünist” olabileceklerine inanmış insanlar vardır. Bunların bir bölümü, şu ya da bu ölçüde devrimci bir ruha, mücadele etme isteğine sahiptirler. Bunları elde ve safta tutabilmek için, dün kendilerine yönelik birkaç küçük saldırı karşısında “aslan” gibi kükreyerek onların güvenini kazanmaya çalışırlarken*, bugün faşist milis saldırıların ülke çapında yaygınlaşması karşısında yelkenleri suya indirmişler ve “oyuna gelmeyelim” söylemi ile faşist milislere karşı mücadeleyi geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

Faşist saldırılar karşısında “ne yapmalı”ya ilişkin şunları söylüyor SİP-TKP pasifistleri:

“Sorunun kendisi bizler için çok önemli. Çünkü, soru doğrudan devrimci özneye işaret ediyor. Bir yandan olayların akışına kendini kaptırmadan tavır alabilmeyi, bir yandan da sadece tarihsellik vurgusu yapmadan güncel müdahaleyi zorunlu kılıyor. Sorunun cevabı da bu nedenle önemli hale geliyor.

Yurtsever Cepheli Öğrenciler sabırla, inatla ve militanlıkla çalışmalarını sürdürmeli, en kısa zamanda üniversitelerde gündemi belirleyen, gündeme müdahale eden bir güce ulaşmalıdır. Sınıflarında, yurt odalarında, topluluklarda... gündelik olarak siyaset taşıyabilmeli, birebir ilişkiye eskisinden daha çok önem vermelidirler.

* 2005 yılında meydana gelen bir olaya ilişkin bu pasifistlerin açıklaması şöyledir:

“Üsküdar’da 5 TKP üyesine saldırıldı

3 Eylül Cumartesi günü TKP 85. yıl afişlerini asan 5 TKP üyesi, Üsküdar’da içlerinde bir sivil polisin de olduğu zengin oto galericilerinin saldırısına uğradı ve yaralandı. Gerici-faşist gruhun yaptığı saldırı karşılıksız bırakılmadı. Parti avukatları saldırıyla ilgili suç duyurusunda bulunurken , afişleri ve bildirileri ile saldırının yapıldığı yere giden partililer de hem TKP’ye yönelik saldırıların karşılıksız bırakılmayacağını hem de bu tür saldırıların eşitlik özgürlük kavgasının hızını kesemeyeceğini dosta düşmana anlatarak, Üsküdar’daki duvarları 85. yıl afişleri ile donattılar...

Saldırını gerçekleştirenlerin anlamadığı ve beklemediği şey ise komünistlerin bu saldırıyı yanıtız bırakacaklarını zannetmeleridir. Tüm insanlığın eşit, özgür ve insanca yaşayacakları bir düzen için mücadele edenler bu saldırıya elbette ki pabuç bırakmadılar ve bundan sonra da bırakmayacaklar. Son zamanlarda ülkede yaşanan esnaf provokasyonlarını ve linç girişimlerini kendilerine örnek alarak TKP üyelerine saldırıların karşılığında kimlerin olduğunu saldırdıkları zaman bilmiyor olsalar da, sonrasında öğrenmişlerdir. Memleketi satanların tetikçiliğini yapanlar karşılığında yurtseverlerin örgütlü gücünü gördüklerinde ya arabalarına atlayıp kaçmış ya da kuyruklarını kıştırıp ellerine tutuşturulan bildiri okumuşlardır.”

Bunları okuyan her kişi, bu pasifistlerin ne kadar “direngen” olduklarını hemen anlayacaktır. Hem onlar başkalarına, şu Trabzon’da linç edilmeye çalışılanlara hiç benzemezler, benzetenleri “benzetirler”, bilmeyenlere “öğretirler”. İşte pasifizmin yığılğı böyle gerçekleşir.

Bütün bunlara yardımcı olacak önemli bir araç bulunmaktadır elimizde: Yurtsever!

Yurtsever gazetesinin dağıtım ağı olabildiğince yaygınlaştırılmalı, her kampusta kurduğumuz inisiyatiflerimizin toplantıları bu ağ üzerinden genişlemelidir.”

Evet, “provokasyona” da, “oyuna” da gelmemeye azmetmiş SİP-TKP pasifistlerinin faşist milis saldırılar karşısındaki tutumları “*Yurtsever*” başlıklı dört sayfalık kağıtları dağıtmaktan ibaret olacaktır.

Böylece kendilerini faşist milislerin saldırılarından koruyabileceklerini sanmaktadırlar. 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” tarzı bir pasifizmdir bu.

Ancak bu pasifistler, artık varolmayan eski illegal TKP’nin “ardılı”dırlar, bu nedenle sadece insanları pasifize etmekle yetinmezler, aynı zamanda faşist milislere karşı mücadeleyi basit bir biçimde “devletin güvenlik güçlerinin görevi” olarak ilan ederler. Nasıl olsa faşist milisler devletin “beslemesi”dir, devletin “kirli işlerini yapan” kişilerdir, öyle ise “iti ite kırdırmak” ve bu amaçla “hak, hukuk”tan söz etmek, “devletin güvenlik güçleri”ni görevi çağırmak, kısacası anti-faşist mücadeleyi devletin resmi faşist güçlerine ihale ediverceklerdir.

Gerek legalist-pasifistlerin çabaları, gerek “her yerde barış” söylemcileri ne kadar faşist milis saldırıları sıradan bir “kolluk güçlerinin görev”ine dönüştürmeye çalışırlarsa çalışsınlar, saldırılar, her dönemde olduğu gibi, faşist milislerin üniversitelerdeki egemenliklerini pekiştirmek ve güçlendirmek amacına yöneliktir. Faşist saldırılar, gelişen ekonomik, toplumsal ve siyasal olayların üniversite gençliğinde ortaya çıkartacağı tepkileri pasifize etmeyi hedefleyen pasifikasyon eylemleridir. Üniversite gençliği arasında artan AB ve ABD karşıtlığı, bir yandan “milliyetçilik” söylemi ile ideolojik olarak sapıtılmaya çalışılırken, diğer yandan saldırılar yoluyla pasifize edilmeye çalışılmaktadır.

Bugün de, geçmişte olduğu gibi, MHP ve BBP’li faşistler oligarşik devletin milis kuvvetleri olarak gençliğin üzerine saldırmakta, terör yaratmaktadırlar. Göz ardı edilmemesi gereken esas sorun, kitlelerin, özellikle gelişen siyasal olaylarla politize olma olasılığı artan gençlik kitlesinin pasifleştirilmesidir. Hedef, kitlelerin pasifleştirilmesidir. Sistematik bir biçimde yürütülen sindirme politikası, basit oyunlar dizisi olmayıp, siyasal zorun sistemleştirilmesidir.

Siyasal zor ise, oligarşik devletin asli işlevidir. Dolayısıyla faşist milislere karşı mücadele, her durumda oligarşinin siyasal zoruna karşı yürütülecek mücadelenin içinde yer alır. Bu yüzden, **anti-faşist mücadele, anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.**

Bugün faşist milis saldırılar karşısında devrimcilerin görevi, bu saldırıları püskürtmek, faşist milislerin emperyalizm ve oligarşi ile olan işbirliğini açığa çıkarmak ve faşistlerin “yükselen milliyetçilik” temelindeki ideolojik etkisini kırmaktır.

Bu görev, oligarşinin ve emperyalizmin kitlelerden tecrit edilmesi görevinin, yani onların politikalarının gerçek niteliğinin kitlelere gösterilmesi görevinin bir parçasıdır. Ancak devrimci mücadelenin alabildiğine zayıflatılmış olduğu günümüz koşullarında, faşist milislerin ülke çapındaki saldırılarına karşı, anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadele temelinde birleşik, merkezi ve topyekün bir mücadele sürdürmek neredeyse olanaksızdır. Faşist milislerin saldırılarındaki pervasızlığın nedeni de, devrimci mücadelenin bu güçsüzlüğü ve olanaksızlığıdır.

Ülke çapında, merkezi ve birleşik anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadeleyi sürdüren bir devrimci hareketin etkin olmadığı günümüz koşullarında

faşist milis saldırılara karşı, özellikle öğrenci gençliğin anti-faşist bilincinin geliştirilmesi ve her alanda birleşik ve birlikte hareket etmelerinin sağlanması esas alınmalıdır.

Şu çok açık bilinmeli ve bilince çıkartılmalıdır: faşistler (ve de şeriatçılar) değişmemiştir, her zamanki ve her dönemdeki nitelikleriyle ve amaçlarıyla varlıklarını sürdürmektedirler. Düne kadar “globalizm” ve “neo-liberalizm” söylemleriyle pasifize edilmiş olan öğrenci gençlik, artık bu söylemlerin etkisinden hızla çıkmakta ve politize olmaya yönelmektedir. İşte faşist milis saldırılar bu koşullarda ve yönelim ortamında yoğunlaştırılmıştır. Amaç, pasifikasyondur; amaç, depolitizasyonun sürdürülmesidir. Çok yalın ifadeyle, oligarşi ile halk kitleleri arasında kurulmuş olan suni denge, artık eskisi gibi sürdürülebilir olmaktan hızla çıkmaktadır. Gerek cumhurbaşkanlığı seçimi çevresinde, gerek Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarları doğrultusunda gelişecek olan tepkiler ve bunun ortaya çıkartacağı politizasyona karşı şimdiden önlemler alınmaktadır. Emperyalizm ve oligarşinin bildiği tek önlem ise, siyasal zordur.

TMY’ında yapılan değişiklik sonrasında legalize olmuş sol hareketlere yönelik polis operasyonları da bu amaca yöneliktir.

Bir kez daha yineleyelim:

Son dönemde yoğunlaşan faşist saldırıların temel amacı, halk kitlelerinin, özel olarak gençliğin gelişen olaylar karşısında yükselecek tepkisini bugünden pasifize etmek ve politizasyonunu engellemektir. Faşist milis saldırılar, özellikle üniversite gençliğinin gelişen olaylar karşısında sessiz ve edilgen kalmasını sağlamak amacıyla üniversitelerin mutlak denetim altına alınmasına yönelmiştir. Bu amaç gerçekleştirilirken, 12 Eylül öncesi ve sonrasındaki oligarşinin resmi ve sivil faşist terörünün anıları da canlandırılmaya çalışılmaktadır. Özellikle “medya” ve köşe yazarları bu yönde büyük çaba göstermektedirler.

Devrimciler, anti-faşist ilerici ve demokrat herkes, bu koşullarda, gerek faşist milis saldırıların küçümsenmesine yönelik söylemlere, gerekse “provokasyona gelmeyelim, kendi işimize bakalım” söylemlerine karşı durmalı, her düzeyde ve her yerde faşist saldırılara karşı direnme ve mücadele etme bilincini geliştirmeli ve anti-faşist örgütlenmeler oluşturmalıdırlar. Bu örgütlenmeler, bir taraftan faşist saldırıları püskürtme ve bu saldırıları etkisizleştirmeye yönelik örgütlenmeler olurken, diğer yandan faşist milislerin gerçek yüzlerini en geniş kesimlere göstermeyi amaçlayan örgütlenmeler olmalıdırlar.

Bugün ülke çapında, merkezi ve birleşik bir devrimci mücadelenin güçsüzlüğü, faşist saldırılar karşısında pek çok yerde uygun örgütlenmeler oluşturulmasını engelleyecek niteliktedir. Özellikle gençlik kitesini “üniversite hayalleri”yle apolitikleştirmek amacıyla kurulmuş olan üniversitelerin sayısı ve buldukları kentlerin yapısı, devrimci mücadelenin güçsüzlüğü ile birleşerek, pek çok yerde anti-faşist örgütlenmelerin yaratılmasını ve mücadelesini olumsuz yönde etkilemektedir. Kimi durumda aynı kentin aynı üniversitelerinde anti-faşist örgütlenmelerin ortaya çıkartılması bile olanaksız olacaktır. Bu da, devrimci öğrencilerin etkin oldukları üniversite ve bölümlerin dışındaki yerlerdeki faşist saldırılar karşısında çaresiz kalınmasına, boyuneğilmesine yol açabilecektir.

Bundan çok daha olumsuz olanı ise, faşist saldırılara karşı mücadelenin salt devrimci mücadelenin kadrosal eylemlerine indirgenmesi ve bu yönde beklentinin oluşmasıdır. Bu beklentilerin karşılanamaması, çoğu durumda devrimcilere karşı güvensizliğe ve giderek de faşist saldırılar karşısında bir şey yapılamayacağı düşüncesine yol açacaktır.

Bugün devrimci mücadele, tarihsel olarak bir dönemi sonlandırmak ve

yeni bir mücadele dönemine geçmenin arifesindedir. Bu geçiş aşamasında, devrimci mücadele, bir yandan mücadelenin sürekli ve kalıcı hale gelmesi yönündeki çalışmaları sürdürürken, diğer yandan uzun yıllardır sola ege-men olmuş olan legalizmin ve eklektizmin etkisinin kırılması göreviyle yüz-yüzedir. Bu koşullar altında ülke çapında yaygınlaşan faşist milis saldırılara karşı eylemli olarak mücadele etme olanakları çok sınırlıdır.

Bu nedenle, legalizmin “provokasyona gelmeyelim” mantığını teşhir ederek ve sol oportünizmin fırsatçılığına meydan vermeden, olanaklı her yerde anti-faşist bilincin ve örgütlenmenin geliştirilmesi için çalışılmalıdır. Bunun için, varolan her türden ilerici, demokrat ve anti-emperyalist öğrenci örgütlenmeleri, hızla faşist saldırılara karşı mücadele edebilecek bir esnekliğe kavuşturulmalıdır. Bu esneklik içinde, aynı kentte bulunan okullardaki anti-faşist güçler, saldırı anında güçlerini saldırı yerlerinde toplayabilmeli ve anında tepki gösterebilmelidirler. Faşist saldırılara karşı ilerici, demokrat ve anti-faşist öğrencilerin birlikte ve topluca okullara gidip gelmeleri ilk anda atılması gereken bir adım olmakla birlikte, bu birlikte ve toplu hareketlerin tek başına faşist şiddeti durdurmayacağı unutulmamalıdır.

Diğer yandan, üniversite öğrencilerinin çoğunluğunu oluşturan “okullular” kitlesinin gelecekte çatışmalar karşısında göstereceği tepkiler gözönünde bulundurulmalıdır. Bu nedenle, faşist milislerin sadece “solcu” öğrencilere değil, aynı zamanda yaşam tarzlarına yönelik saldırıları gösterilerek, bu kitlenin faşist saldırıların gerçek amaçlarını görmeleri sağlanmalıdır.*

Baskıyı baskı yapanlar değil, baskıya boyun eğenler getirir.

**KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN ANTI-FAŞİST MÜCADELESİ!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!**

* Bugün BBP genel başkanlığını yapan eski Ülkü Ocakları başkanı M. Yazıcıoğlu şöyle söylemektedir:

“Müslümanın iki ayrı hayatı olamaz. Maddi hayatını düzenlerken başka, manevi hayatını düzenlerken de başka bir felsefeye göre davranamaz. Sadece din ve ibadet konularına Allah'a yönelik bir şahsi ve nefsi mesele olarak görmenin, ama siyasi, içtimai ve iktisadi meselelerde 'Allah'ı işe karıştırmamak' felsefesiyle hareket etmenin insanı iki ruhlı, iki yüzlü bir hayat anlayışına götüreceğini söylersek herhalde yalnızca gerçeği belirtmiş oluruz. Müslümanın maddi ve manevi hayatında tam bir uyum ve ahenk olmalıdır.”

Neo-Liberal Safsatayla Herkes Ermeni Olunca

“Bireylerin yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi savaş da bazılarını baskı altına alır ve ezer, bazılarını çelikleştirir ve yeni bilgilerle donatır.

... savaşın, düşüncenizi baskı altına almasına izin vermek, onun yarattığı korkunç izlenimlerin ve azap verici *ağırlığın altında* düşünmekten ve tahlil etmekten vazgeçmek başka bir şeydir.” (Lenin, Emperyalist Ekono-mizm, s. 19.)

“Tann Dağı kadar Türk, Hıra dağı kadar müslüman”^{*} faşistlerce Hrant Dink’in öldürülmesinin ardından, neo-liberallerin ellerine tutuşturduğu “Hepimiz Ermeniyiz” yelpazeleriyle, H. Dink maskeleriyle 100 bin kişi sokakları doldurdu. İşçi sınıfının birlik ve dayanışma gününde, yani 1 Mayıslarda “görülmeyen” bu kalabalık, tüm korkularıyla İstanbul kent küçük-burjuvazisinin orta ve üst gelir gruplarının, “globalist aydınların”, kozmopolitik solcuların toplaşmasını temsil ediyordu. Eski dönemlerin deyişiyle

^{*} 1980 sonrasında faşist milis hareketteki en önemli gelişmelerden birisi de şeriatçılığa doğru önemli bir kaymanın ortaya çıkmasıdır. Kökeni Necip Fazıl Kısakürek’e kadar uzanan bu yönelim, özellikle Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında MHP’ye biçilen yeni görünüm ve misyonla daha da görünür olmuştur. Bu durumu *Kurtuluş Cephesi*’nin 27. sayısında şöyle ifade etmiştik:

“MHP’nin yeni görünümü, 12 Eylül öncesinde MHP’nin silahlı kadrolarını oluşturan ve pek çok cinayetin planlayıcı ve uygulayıcısı olan kesimlerin ön plandan çekilmesini gerektirmiştir. Ancak bunu kendilerine karşı bir tasfiye hareketi olarak kabul eden bir grup faşist, BBP olarak örgütlenmişlerdir. Daha çok çek-senet işleri ile uğraşan faşist kesimlerden aldığı parasal destekle ayakta duran BBP, oligarşi açısından MHP’nin alternatifi değildir. BBP’nin oligarşi açısından böyle olması, somutta böyle olduğu ya da olacağı anlamına gelmemektedir. Bu kesim-

“Şişli-Nişantaşı sosyetesı” “ayağa kalkmış”tı.

Neo-liberalizmin sol uzantısı ÖDP, Hrant Dink’in “parti üyeliği”ne dayanarak yüzbinlik korku kitesini yönetmek için öne atıldı. ÖDP dışındaki legalist sol, EMEP ve SİP-TKP, cinayetin işlendiği günün gecesinde gösterdikleri cevvaliyetle olayı sahiplenmek yarışına girdilerse de, “öncülüğü” ÖDP’ye teslim etmekten başka bir şey yapamadılar.

“Devrimci-demokrat” sol ise, her zamanki gibi, “nerede hareket, orada bereket” mantığı içinde ÖDP öncülüğündeki neo-liberal şovun küçük bir korusu olmak-

ler, siyasal alanda etkinliklerini sürdürebilmek için MHP’yle rekabet içinde olmak zorundadırlar. Bu da, oligarşinin MHP’ye biçtiği görevleri öncelikli olarak yerine getirme eğilimi yaratabilecektir. Bunun sonucu olarak BBP’li faşistler, ilerici ve devrimci kitlelere yönelik saldırıları mevzi durumlarda yönetmeye talip olmak durumundadırlar. Kimi durumda münferit hareketler içine girerek faşist propagandanın etkilenmiş kesimler üzerinde etkilerini yaymak isteyeceklerdir.”

Bugün gerek Hrant Dink cinayeti, gerekse üniversitelerdeki faşist milis saldırıların arkasında yer alan BBP böylesi bir konumda yer almaktadır. Ancak “Türkçü-faşistler” ile “İslamcı-faşistler” arasındaki fark, Tann dağı ile Hıra dağının yükseklik farkı kadardır.

tan öteye geçemediler.

Hrant Dink'in cenaze töreninde ortaya çıkan yüz binlik kütle, 2005 Martında Mersin'deki Nevroz kutlamalarıyla başlayan "bayrak krizi"nden itibaren adım adım gelişen ve yaygınlaşan "milliyetçilik dalgası"nın yaratmış olduğu korkuların bir dışa vurumu olduğu kadar, AB yandaşlarından "globalizm" propagandistlerine kadar sürekli güç kaybeden kesimlerce de yeniden güçlenmek için fırsat olarak görüldü. "Globalist" küçük burjuva aydınları, AB yandaşları, "hepimiz Ermeniyiz", "katil 301" sloganlarıyla AKP hükümetini ve "derin devleti" baskı altına almak için bu fırsatı kaçırmadılar.

AB ve "globalizm" yandaşlarının Hrant Dink'in cenaze törenine damgasını vurmalarına karşın, ÖDP dışındaki legalist sol ile legalize sol, törende atılan sloganları "şovenizme, ırkçılığa" vs. karşı "birlik" ve Ermeni toplumuyla "dayanışma" sloganı olarak yorumlama çabasına girişti. Bununla da yetinilmeyip, İstanbul kent küçük burjuvazisinin orta ve üst gelir gruplarının törene katılımına bakarak yeniden "orta sınıf" edebiyatına başladılar.

"O bilindik karargahlı cephenin ceberrut statükoyu korumak için gözü dönmüş bir aymazlıkla toplumsallaştırmaya çalıştığı şoven milliyetçilik, yine toplumsal düzeyde bir tepkiyle yanıt buldu böylece. Tepkinin büyüklüğü, cenazeye katılımdaki **orta sınıf ağırlığı**, 'şoven bela'nın artık sadece sosyalistleri, devrimcileri hedeflemediğinin hissedildiğinin bir göstergesi olarak okunabilir..."*

Legalizmin "orta sınıf" söylemi, legalize sola "durumdan vazife çıkarmak" olarak yansımıştır:

"Hrant Dink cinayeti, faşist rejimin devrimci harekete, antifaşist güçlere, Ermenilere ve Kürt halkına yönelik son aylarda uyguladığı 'umut kırma' saldırısının bir parçasıdır.

Onların kontra eylemleri, ancak devrimci hareket ve halklarımızın antifaşist kitle eylemi ve gücüyle püskürtülebilir.

Bunun yolu, faşizme karşı tek

yumruk ve tek barikat olabilmek; anında ve sokakta hızla militan ve kitlesel eylemi geliştirmekten geçer.

Bu dayanışma ve sahiplenme bilinci, duygusu ve eylemi, H. Dink'i sahiplenmede çok daha geniş bir yelpazeyi kapsadı ve kitleselliğe ulaştı. Devrimci ve ilerici partilerin yanında, aydın ve sanatçılar, **liberal parti ve güçler, muhalif basın**, sendikalar, Kürtler, Aleviler, kitle örgütleri, dernekler ve meslek odaları, gençlik ve kadın örgütleri yer aldı. Bu toplumsal ve siyasal zemin, toplumsal dinamik ve olanaklar, şovenizm dalgasının geriletilmesini sağlayabilir. Gerisi birleşik devrimci irade, önderlik ve eylemi geliştirmeye kalmıştır. Özsavunma grupları ya da platformları, aktif savunma çizgisinde meşru mücadele güçleri, araçları ve eylemleriyle bu saldırılar püskürtülebilir."**

Tüm neo-liberal sağlı sollu açıklamaların, yorumların yanında, kimileri hızını alamayarak, "*Hiçbir zaman gurur duymamışım, ama artık Türk olmadığımı ilan etme ihtiyacıyla kavruluyorum*"*** diye "radikal" yazılar kaleme aldılar.

Böylece Hrant Dink olayından geriye "**Hepimiz Ermeniyiz**" sloganı kaldı. Ve bu da neo-liberalardan legalist ve legalize sol için yeni bir "baş ağrısı" ortaya çıkardı.

Başta Güngör Uras olmak üzere pek çok köşe yazarı bu sloganın "etnik" içerdiğinden ve toplumun algılayışından yola çıkarak karşı değerlendirmeler yapmaya başladılar. Faşist gazetelerde "Hepimiz Türküz" manşetleri atıldı.

"Sessiz çoğunluk" adı verilen, kimi solcular tarafından "sunturlu küfür"ler savrulan "halkımız" ise, **kayıtsız** bir biçimde gelişmeleri izlemekle yetindi.

Kendilerini "milliyetçi" ya da "ulusalcı" olarak tanımlayan geniş bir halk kitlesi, işçilerden köylülere, kent küçük-burjuvazisinden orta burjuvaziye kadar her sınıftan insanlar, gerek Irak işgali, gerek AB, gerekse IMF dayatmaları karşısında duydukları tepkiyi "milliyetçilik" olarak algılayıp tanımladıklarından, "Hepimiz Ermeniyiz" sloganı

* Vedat İlbeyoğlu, "Memleket vicdanı yürüdü", *Evrensel*, 28 Ocak 2007.

** MLKP Merkez Komitesi, 22 Ocak 2007.

*** *Radikal*, 23 Ocak 2007.

karşısında kayıtsızlık göstermelerinde şaşırıcı bir yan yoktur.

Hrant Dink'in şahsında Ermeni toplumunun geçmişte yaşadığı katliamı, çektikleri acıları her zaman paylaşmaya hazır olan bu halk kitlesi bu kayıtsızlığı ile, hemen her zaman "Dörtnala gelip Uzak Asya'dan/Akdenize bir kısrak başı gibi uzanan/Bu memleket bizim" in somut gerçekliğini ortaya koymuştur.

Faşist milislerin yapmaya çalıştığı da, bu kayıtsız, ama "bu memleket bizim" in gerçek sahiplerinin emperyalist dayatmalara karşı duydukları tepkileri, "milliyetçilik" temelinde kendilerine kanalize etmekten ibarettir. Ve neo-liberalilerin "hepimiz Ermeniyiz" sloganı faşist milislerin amaçlarına açıktan hizmet eden bir slogan olarak öne çıkmıştır.

Bu gelişmeler karşısında "Hepimiz Ermeniyiz" sloganı ile büyük bir "iş" yaptıklarını düşünen neo-liberal solcular, sloganın anlamı ve içeriği üzerine açıklamalar yapmaya koyuldular.

"Hrant Dink'i Uğurlama komitesi" adına ÖDP Genel Başkan Yardımcısı H. Tahmaz, tüm neo-liberal ukalalığıyla, "1 Martta Ankara'da 'Hepimiz Iraklıyız', 5 Kasım'da 'Hepimiz Lübnanlıyız', sonrasında, 'Hepimiz Filistinliyiz' diyerek bir araya gelindi, 'Hepimiz Ermeniyiz' dediğimizde neden nasırlarına basılmış gibi hissediyorlar" diyerek açıklama getirirken, "Iraklı", "Lübnanlı", "Filistinli" olmak ile salt ulusal-etnik bir kavram olan "Ermeni"liği kolayca özdeşleştirebilmektedir.

Ama bu neo-liberalizmin bu sol uzantıları bunla da yetinmeyerek, "Unutmayalım ki, Solingen'de yakılan Türkleri anarken, Almanlar da 'Hepimiz Türk'üz' diye yürümüşlerdi" diye gerçeklerle ilgisi olmayan beyanlarda bile bulunabilmişlerdir. Tarihin "cilvesi"ne bakınız ki, bu neo-liberalizmin sol uzantısının Solingen örneğinde "Hepimiz Türküz" diye yürüyenler, bozkurt işareti yaparak Solingen'i yağmalayan faşistlerden başkaları değildi.

Neo-liberalizmin sol temsilcileri ne denli gayretkeş olurlarsa olsunlar, ne denli gerçekleri çarpıtlarsa çarpıtsınlar, Hrant Dink' in faşistlerce öldürülmesi gerçeğinin üstünü örtmeyi başaramamışlardır. Bunun en büyük etkeni, Hrant Dink'in cenaze töreninde bir araya gelen kent küçük-burjuva-

zisinin faşist saldırılardan korkmuş olmasıdır. Düne kadar "globalizm" ve AB sayesinde "demokratik açılım" sağlandığına inanmış olduklarından, yaygınlaşan faşist milis saldırılar, onların bu inançlarını yerle bir etmiştir. Giderek bir yol ayrımında olduklarını hissetmektedirler.

Bu bir yol ayrımıdır: ya faşist milis saldırılara karşı anti-faşist mücadelenin içinde yer alınacaktır ya da faşist milis saldırganlığa boyun eğilecektir. Üçüncü bir seçenek mevcut değildir.

Ama "globalizm" okulunda okumuş, "küreselleşme/yerelleşme" çelişkisinden ilham ve feyz almış "sol kökenli" küçük-burjuva aydınları, böyle bir seçenekle yüz yüze gelmiş olmaktan hiç hoşlanmamış görünmektedirler.

"Hoyrat milliyetçiliğin yükselmesi ve giderek daha fazla şiddete yatkın hale gelmesi karşısında ne susup oturmak, ne de 'Pis faşistler' diye tepki göstermenin konforuna kapılmanın çıkar yol olmadığını düşünüyorum.

Umarım, faşizmle mücadele yeniden vuruşma, dövüşme, delikanlılığın hakkını verme noktasına gelmez."*

Kendisini anti-kapitalist, anti-emperyalist ve de solcu müslüman kabul eden, Hrant Dink'in çok "samimi dostu" Nuray Mert için bile, anti-faşist mücadele "pis faşistler" demekten bir adım öteye geçememektedir. Daha da kötüsü, bir adım öteye geçmesi de istenmemektedir.

Kent küçük-burjuvazisine özgü bu tür tepkiler hiç de yeni değildir. Onlar, gerek 1960'larda, gerekse her gün yüze yakın insanın faşistler tarafından öldürüldüğü 1970'lerde de benzer tutum içinde olmuşlardır.

Bugüne kadar sürekli söyledik ve söylüyoruz: Faşist milis saldırılar, ülkemiz üzerindeki emperyalist hegemonyanın, emperyalist sömürünün sürekli olgusu olan siyasal zorun bir parçasıdır. 1960'larda ve 1970'lerde olduğu gibi, bugünkü faşist milis saldırıların da amacı, kitleleri pasifleştirmek ve şovenist sloganlarla kitleleri ideolojik etki altına almaktır.

Ancak AB, ABD ve IMF karşıtlığı teme-

* Nuray Mert, Sığ sulara muhalefet, *Radikal*, 1 Şubat 2007.

linde yükselen halk kitlelerinin tepkilerini kendi siyasal amaçlarına kanalize etmeye çalışan sadece faşist milisler değildir. Aynı zamanda “milli görüş”çü şeriatçılardan, radikal şeriatçı “Vakit” çevresine kadar her kesim bu tepkileri kendi bünyesinde toplama ve örgütlemeye çalışmaktadır. Dolayısıyla “milliyetçilik” söylemi, dinsel ve ırksal pek çok türevleriyle birlikte yaygınlaşmıştır.

Bugün “türkçü” faşistlerden “islamcı” faşistlere, “milli” şeriatçılardan “ümmeççi” şeriatçılara kadar her kesim, halkın emperyalizme karşı olan tepkilerini örgütlemeye çalışırken, sol hareket, gerek örgütsel olarak, gerek ideolojik olarak tarihinin en zayıf konumunda bulunmaktadır. Bu durum, legalizmin ideolojik hegemonyasıyla birleşerek, solda, sınıfsal ve ulusal içeriğe sahip olmayan, kozmopolit bir tutumun egemen olmasına yol açmıştır. “Hepimiz Ermeniyiz” sloganının böylesine kolayca solda yankı

bulmasının nedeni de bu kozmopolit tutumdur.

Devrimcilerin görevi, “yükselen milliyetçilik”in gerçek, nesnel içeriğini, anti-emperyalist özünü doğru biçimde kavrayarak, her türlü “globalist”, “kozmpolitik” ve “pragmatik” tutumları teşhir etmek ve anti-emperyalist tepkilerin sözcüsü haline gelmektir. Bu görev, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin olduğu kadar, ithalatçı küçük ve orta ticaret burjuvazisinin de kitlelerden tecrit edilmesi göreviyle bütünleştirilmelidir.

Devrimcilerin elinde, ulusal sorunların gerçek ve kalıcı çözümünü ortaya koyan proletarya enternasyonalizmi silahı olduğu da asla unutulmamalıdır.

Bunun için de, daha çok çalışmak, “halk” denilen sınıfların durumunu, konumunu ve somut gerçekliğini daha somut tahlil etmek ve kavramak şarttır.

DAVET

Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdenize bir kıvrak başı gibi uzanan
Bu memleket bizim!

Bilekler kan içinde, dişler kenetli ayaklar çıplak
Ve ipek bir halıya benzeyen toprak
Bu cehennem, bu cennet bizim!

Kapansın el kapıları bir daha açılmasın
Yok edin insanın insana kulluğunu
Bu davet bizim!

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşçesine
Bu hasret bizim!

Nazım HİKMET

“Globalist” Aydınlar Faşizme Direniyor!

Radikal, 4 Aralık 2006

Ders çıkışı dövülmekle tehdit edilen, evinin önündeki aracının tekerlekleri patlatılan ve üzerine de “Üniversite bir kaledir. Senin gibileri sokmayız. Sabrımızı zorlama” yazılı not bırakılan Gazi Üniversitesi (GÜ) İktisadi İdari Bilimler Fakültesi (İİBF) Öğretim Üyesi Prof. Dr. Kadir Cangızbay, İletişim Fakültesi’nde verdiği dersleri bıraktı. Cangızbay, “Korktuğum için dersleri bıraktım. Terör budur, yıldırma budur. Umarım artık peşimi bırakırlar” dedi.

Cangızbay, 1974’ten bu yana GÜ İİBF’de öğretim üyeliği yapıyor. Geçen yıl dekanlığın değişmesiyle İletişim Fakültesi’nde de üç ayrı sınıfta sosyoloji dersleri vermeye başlayan Cangızbay’a ilk tehdit, 1.5 ay önce gelmiş: “O gün DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar, ‘Dağda silah sıkacaklarına ovada siyaset yapsınlar’ demişti. Ben de dersimde, ‘Bu adama yıllarca karşı çıktım ama şimdi doğru bir şey söylüyor. Kandil Dağı’ndaki de, leş dediğin de, şehit dediğimiz de bizim çocuğumuz’ dedim. Dersten çıkınca fakülte sekreteri, ‘Hemen dekanlığa gel’ dedi. Kapıda beş-altı kişi varmış. ‘Biz bu heriften hesap soracağız’ diyorlarmış. Fakülte sekreteri polis çağırdı. Ekipler

geldi, beni aldılar, okuldan çıktık. Çıkışta bu kişileri gördüm. Takım elbiseliydiler.”

‘Okula sahip çıkın’ dedi

Cangızbay, bu tehdide aldırılmayıp ders vermeye devam etti. En son 27 Kasım’da evinden çıktığı sırada, aracının dört lastiğinin patlatıldığını, aracın üzerine, “Üniversite bir kaledir. Senin gibileri sokmayız. Sabrımızı zorlamayın” yazılı bir not bırakıldığını belirtti. Bunun üzerine dersleri bırakma kararı aldığı kaydeden Cangızbay, “Son derste Çocuklara, ‘Artık gelmeyeceğim. Bu, terördür. Korkuyorum. Okula sahip çıkın’ dedim” diye konuştu.

Cangızbay, İletişim Fakültesi’nde artık ders vermeyeceğini, yalnızca İİBF’de derslerine devam edeceğini belirterek, şunları söyledi: “Terör budur zaten. Yıldırma budur. Çünkü ne zaman, nereden tehlike geleceğini bilmiyorum. Korktum açıkçası. Bir kızım ve eşim var. Hâlâ endişeliyim. Karım, dersleri bıraksam bile peşimi bırakmayacaklarını düşünüyor. Umanım bırakırlar.”

Cangızbay, tehdit ve saldırının “solcu kimliğinden kaynaklı” olabileceğini, saldırganların ise ülkücü olduğunu belirtiyor: “Benim gördüklerim takım elbiseliydi. Muhtemelen talebe. Benim talebelerim değildiler. MHP’lilerden şüphelenmiyorum. Bunlar Bahçeli’nin, ülkücüleri sokaktan çekmeye çalışmasına isyan eden ülkücüler olabilir. Bu ülkücüler aynı takım değil. MHP’lilere hücum eden ülkücüler var. Dekanlar sahip çıktı. Ama onların da yapacağı bir şey yok.”

... Ve Orhan Pamuk ABD’ye uçtu

Gazeteler, 1 Şubat 2007

Almanya ve Belçika gezilerini iptal eden yazar Orhan Pamuk Amerika Birleşik Devletleri’ne gitti.

Almanya gezisini, güvenlik gerekçesiyle iptal eden Orhan Pamuk, fahri doktor unvanı alacağı Brüksel Katolik Üniversitesi’ndeki törene de katılma kararı aldı. Pamuk’un Brüksel ziyaretini iptal etmesinin gerekçesi ise açıklanmadı. Yazar Pamuk, bu sabah ise, New York’a gitti. Amerika Birleşik Devletleri’ne kültürel ziyaret yapacağını belirten Pamuk, Columbia ve başka üniversitelerde konuşacağını söyledi.

Oligarşi ve Sömürge Tipi Faşizm

Emperyalizmin III. bunalım döneminde yeni-sömürgeciliğin bütün özelliklerinin yansıdığı ülkemizin tarihi köklerinden gelen orjinalliği, feodal yapının Osmanlı toplumundan gelen özelliğini yansıtmaması ve geçmişte sömürge durumunda bir ülke olmamasında yatmaktadır. Bu iki özellik, ülkemizin içinde bulunduğu yapının genel karakterini değiştirmez; ancak, yarı-sömürge oluşum sürecini ve biçimlenişindeki özelliği verir. Biz burada, bu özellikten daha çok, geneli ile ilgilendiğimizden, özele fazlaca inmeyeceğiz. Zira ülkemizin geneli kavranmadan, özeli kavranamaz. Özelinden kalkarak açıklama getirenlerin de gerçekten "orjinal" sonuçlara varmaları da bundandır. Süreç hangi biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin ve hangi özellikleri taşırsa taşırsın, bugün ülkemizdeki yapı ve içinde bulunduğumuz suni denge, geri-bıraktırlanmış ülkelerin karakterini taşır. Toplum, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerince şekillenmektedir. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin ekonomisini önce dünya ekonomisine katması, daha sonra da üretime sızarak onu kontrol altına alması sürecinde, iç dinamik ile gelişmeye çalışan kapitalist unsurlar hızla emperyalizmle uyum içine girmişler ve üretim ilişkileri olarak emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin rayına oturmuşlardır. Bu süreç, üretimin metropollere yönelik gelişmesi, üst yapının emperyalizmin üretim ilişkilerine göre düzenlenmesi ve ülke burjuvazisininin (giderek) tekelleşerek (üretim ilişkilerinin kaçınılmaz sonucudur bu) iktidarı ortaklarıyla alması şeklinde somutlaşmıştır. Bu somutlaşmada iktidar, gerek sınıfsal, gerekse yönetim olarak, oligarşik bir nitelik almıştır.*

Oligarşi, mevcut üretim ilişkilerini devam ettirmek zorunda olduğundan, top-

* Oligarşi, kelime anlamı itibarıyla, küçük bir zümrenin iktidarı anlamına gelir. Ülkemizde de iktidarın yapısının neden oligarşik bir nitelik arz ettiğini her şeyden önce üretimde aramak gerekmektedir. Normal olarak iktisadi evrimini tamamlama yolunda ilerleyen bir toplumda iktidar eğer iktisadi evrime uygun düşen bir iktidar ise ve çekici sınıfın yönlendiriciliğinde ise, böyle bir iktidarın "zümre"leşmesinden değil, aksine kitleliliğinden söz edilir. Bu durum, köleci toplumdan tutun, sosyalist topluma kadar böyledir. Eğer bir toplumda oligarşik iktidardan söz ediliyorsa, oligarşik yapı içerisindeki hakim sınıf veya sınıfların aslında toplumdan (kitlelerden) objektif olarak soyutlanmışlığından, tecrit edilmişliğinden söz ediliyor demektir. Bu durum tarihte, Rusya otokrasisi (ki o da bir çeşit oligarşi idi) için, İspanya oligarşisi için geçerli olduğu gibi, bugün metropollerdeki finans-kapital oligarşileri ve geri-bıraktırlanmış ülke oligarşileri için de geçerlidir.

Unutulmamalıdır ki, oligarşiyi oluşturan sınıflar, kitlelerden tecrit olmayı kesinlikle istemezler, ne var ki, devam ettirmek zorunda oldukları üretim ilişkileri onları kitlelerden tecrit eder. Oligarşi bu tecrit oluşunu siyasal zor ile engellemeye çalışır. Oligarşininin bu çabası, toplum dışı bir üretim ilişkisini (emperyalist) sürdürme gayretleri içinde, toplum dışı oluşunu siyasal zoru ile kapatma gayretidir.

lumun genel hareketinin de başını çekemez. Oligarşinin çekişi, genel hareketin yönüne ters düştüğünden, toplumun genel hareketini götürme durumundaki proleter hareketle çelişme içindedir. Proleter hareket, toplumu çekmenin objektif temellerini ve dinamiğini taşır. Bu görevi proletaryaya tarih vermiştir ve bu, proletaryanın tarihi misyonudur.

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin, ülkenin iktisadi evrimi ile çatışma ve “uyum” durumu, sınıfsal plana, oligarşinin başta proletarya olmak üzere, emekçi yığınlarla çatışması, feodallerle “uyum” lu çatışması, köylülükle “iktisadi uyum” çerçevesinde “uyum”u şeklinde yansır. Oligarşinin feodallerle ve köylülükle olan uyumu, ülkedeki nispi demokratik ortamın temelini oluşturur.

Ülkedeki nispi demokratik ortam, feodallerin üst yapısal olarak varlıklarını sürdürmeleri için gerekli bir “demokratik” ortam olduğu gibi, köylülüğe de o iktisadi “uyum” için gereklidir.

Tarihi gelişim içinde bu nispi “demokratik” ortamın yaşatılmasında feodallerin varlıklarını üst yapıda devam ettirme gerekçesi, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin feodal üretim ilişkisi ile çatışmasının artması ve feodallerin tasfiyesi oranında ortadan kalkmaktadır. Ancak, bu durumdan dolayı, nispi demokratik ortamın kaldırılma durumlarında, tekelci burjuvazinin feodallere tavır almasını “tek başına” ele almak, hele hele “uyum” için buna başvurduğunu söylemek, son derece büyük hatadır. Böylesine bir hata içinde olmak, bizi oligarşinin yanına savurur. (Ülkemiz devrimci pratiğinde bunları gördük ve görmekteyiz.) Bugün ülkemizde nispi demokratik ortamın yaşamasının temel nedeni, köylülüğün (ve ülkemizde tarihi bir etkinliği olan şehir küçük burjuvazisinin sosyal ve siyasal olarak) iktisadi “uyum” içinde siyasal olarak yedeklenmesindedir. Bir başka deyişle, ülkemizdeki nispi demokratik ortamın yaşamasının sınıfsal temelinde, köylülüğün ikili tavrı yatar. Köylülüğün bu ikili karakterinin kavranamaması, bizi daima sapmalara sürükler. Ülkemizdeki toplumsal dengesizliğin daha iyi kavranabilmesi için bu konu üzerinde biraz duralım.

Köylülüğün ülkemizdeki ikili karakteri, ülkenin iktisadi evriminin kapitalizme yönelik olmasıyla, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin iç dinamiğine ters düşüşünden kaynaklanır. Köylülüğün bu ikili karakterinde, devrimci karakter ağırlıktadır, hakim olan yandır. Köylülüğün, özünde burjuva olmasına karşılık, devrimci bir karakter taşıması ve devrime katılması, devrimimizin de burjuva karakterini simgeler. Köylülüğün aslında burjuva olmasına karşılık, devrimci bir karakter taşıması, onun subjektif niyetinden değil, ülkedeki emperyalizmin yarattığı objektif temelden gelir. Köylülük, “saf” bir sınıf olmayıp, içinde çeşitli katlara (sınıfsal) ayrılır. Köylülüğün bu ayrışması, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin ülkeye yayılış durumuna ve feodalizmin çözülüşüne göre biçimlenir. Köylülük genel olarak devrime katılacaksa da (elbette ki zengin köylülük dışında, orta köylülük kısmen, küçük ve yoksul köylülük temel), içindeki her bir katmanın da katılımı biçimi birbirinden farklı olacaktır.

Köylülük her ne kadar burjuva karakter taşısa da, ülkenin iktisadi evrimi kapitalizme yönelik olsa da, devrimin ve toplumun çekici sınıfı olamaz. Bunun da nedeni, isterse kapitalist bir toplumda olsun, gelişmek isteyen üretici güçleri eline alamayacak, onları elinden tutup geliştiremeyecek olmasındandır. Aksine, üretici güçler geliştikçe, köylülük de yok olmaya doğru gidecektir. Bu durum, köylülüğün gerek devrimde çekici olamamasının, gerekse de devrimden sonra kapitalist ilişkiler yaşatılsa dahi, devrimi engelleyecek bir güç olamamasının objektif temelini oluşturur.

Köylülüğün bu yapısı, onun her dönemde toplumsal denge içinde yedeklenen bir güç olmasını getirir. İsterse feodalizme karşı mücadele içinde olsun, köylülük bu mücadelesini başarıya ulaştırabilmek için ya burjuvazinin, ya da proletaryanın önderliğine ihtiyaç duyar. Avrupa tarihi büyük burjuva devrimi öncesi sayısız köylü isyanları ile dolu olduğu halde, burjuvazinin önderliği olmadan burjuva devrimini gerçekleştirememiştir. Aynı şekilde, Rusya ve Çin’deki sayısız köylü isyanları, proletaryanın önderliği olmadan devrime ulaşamamıştır.

Toplumumuzda da köylülüğün ikili karakteri, onun hem tekelci burjuvaziye hem de proletaryaya yedeklenmesinin temelini oluşturur. Köylülüğün oligarşiye yedeklenmesinin subjektif temelini, mevcut üretim ilişkilerinin kapitalist karakteri, objektif temelini de feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi ve üretici güçlerdeki nispi gelişme teşkil eder. Bu “uyum”, köylülüğün oligarşiye siyasal olarak yedeklenmesinin ve nispi demokratik ortamın maddi temelidir. Bu aynı zamanda, **sosyal reformizmin** de maddi temelidir. Ne var ki, bu yedeklenme mutlaklaştırılmamalıdır. “Uyum”un çatışmayı içinde taşıması ve derinleşmesi kavranamazsa, revizyonizme düşülmüş olur. Ancak, bu “uyum” durumunu kavramamak da, toplumu ve köylülüğü kavramamak anlamına gelir. “Uyum”un çatışmayı içinde taşıması bağlantısından hareketle, “uyum” artsın, çatışma büyüsun mekanik yorumlamasına varılmamalıdır. Bu mantık bizi pasifizme ve teslimiyetçiliğe sürükler. **Öne çıkartılması ve sarılınması gereken, köylülüğün devrimciliğidir.** Proletaryanın en sadık müttefiki, köylülüktür. Köylülüğün oligarşiye yedeklenişi, talidir. Oysa köylülüğün sınıfsal hareketinde tayin edici hareketi, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine ve özellikle onun “güç”lerine karşı olan tepkisidir. **Köylülük, üretici güçlerin nispi gelişimine yönelerek oligarşiye yedeklenmesinden daha fazla, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine tepki göstererek proletaryaya yönelir.**

Sınıfsal olarak oligarşinin hareketine karşılık proletaryanın, köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin (genel olarak geniş emekçi yığınlarının) hareketi temelde çatıştığından, mevcut üretim ilişkileri içinde toplumsal dengeden söz edilemez. Söz konusu olan, sürekli bir dengesizliktir. Bu durum, ülkedeki bunalımın sürekliliği demektir.

Ülkede sürekli bir dengesizliğin olması, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut durumu devam ettirebilmek için “güç”lerini kullanmasının ve “denge”yi bu şekilde kurmaya yönelmesinin objektif temelidir.

Ülkedeki üretici güçlerin gelişme seviyesi, dengesini metropollerde bulduğundan, oligarşi, üretim ilişkilerini devam ettirme görevini, siyasal zoru askeri biçimde maddeleştirmenin şartları içinde yerine getirebilir. Bu durum, geri-bıraktırılmış ülkelerin aynı zamanda emperyalizmin zayıf halkaları olmaları da demektir.

Emperyalizmin dünya ölçeğinde uygulamak zorunda olduğu zor, ülkede oligarşinin siyasal zoru olarak somutlaşır. Ve emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri yaşadığı sürece, bu siyasal zor da varlığını devam ettirecektir. Ve kendisine yönelen her sınıfsal tavra karşı askeri bir biçimde maddeleşecektir. Siyasal zorun askeri biçimde maddeleşmesi, ülkedeki dengesizlik nedeniyle, aslında sürekli bir niteliktir. Emperyalizmin Türkiye’de bulunmasından (gizli işgalinden) dolayı, iktisadi yapıdaki dengesizlik, sosyal ve siyasal plana da yansır. İktisadi planda en rahat bir biçimde mallar üzerinde gözleyebileceğimiz bu durum, sosyal planda, ülkedeki üst yapı kurumlarında ve kültüründe, siyasal planda da siyasal zorda somutlaşır.

Marks, “*maddi hayatın üretim tarzı sosyal, siyasal ve genel olarak entelektüel hayat sürecini şartlandırır*” der.

Ülkedeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine uygun olarak gelişen üretim, kendi hayat sürecini de şartlandırır. Bu şartlandırma içinde ortaya çıkan çelişkilere ve sınıfların tepkilerine karşı, oligarşinin bir üst belirlenme olan siyasal yaşantısını sürdürme şartı, siyasal zorunu kullanması (onu kullanmaya zorunlu kılınması) şeklindedir.

Siyasal zor, oligarşinin elinde ilk şart olarak, oligarşinin siyasal hakimiyetini koruması şeklinde görevini somutlaştırır. Kuşkusuz en önemli araç, devlet aygıtıdır. Devlet, bu dönemde, hakim sınıfların karakterine bürünerek, oligarşik devlet niteliğini almıştır. Siyasal zorun bu biçimdeki görevi ona, üretim ilişkileri tarafından verilmiştir. Ve temel görevi, mevcut üretim ilişkilerinin devamını sağlamayı yerine getirmektir. Bu görevin yerine getirilişinde “zor”un askeri bir biçimde maddeleşmesi ve görünür olması, a) Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yüzünden idare edememeleri, b) Gelişen sınıfsal muhalefetlerin mevcut üretim

ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almaları, c) Doğrudan doğruya iktidara yönelik bir siyasal alternatifin ortaya çıkması durumlarında olur. Ülkemizde özellikle 12 Mart ertesi uygulamalardan sonra, hakim sınıfların kendi iç çelişkilerinden dolayı yönetimin askerileşmesi beklenemez. Bu nedenle, siyasal zorun askeri bir biçimde kendini göstermesi, mevcut üretim ilişkilerine yönelik muhalefetin görüldüğü yerlerde ve oligarşiye alternatif bir gücün ortaya çıkması zamanlarında olacaktır. Bir başka deyişle, oligarşi emekçi yığınların muhalefetine topyekün muhalefete dönüşmesine hiçbir zaman izin vermek istemeyecek ve daha mevzi durumlarda iken uygulayacağı zor ile onu sindirerek, kitleleri pasifize etmeye çalışacaktır. Ülkedeki şekli demokratik ortam içinde gündemde olan bu uygulamada oligarşi, gerek nispi demokratik ortamın maddi koşullarını kullanarak yapacağı ideolojik ve politik saptırmalarla, gerekse de gelişen muhalefeti icazetli sosyalistler ve küçük-burjuva demokratlarına kanalize ederek, mevcut üretim ilişkilerine ve iktidara yönelik siyasal bir nitelik almasını engellemeye çalışacaktır. Ne var ki, bu nispi demokratik ortam içinde, ilk bakışta demokratik mevzi ve haklar mücadelesi şeklinde görülen bu demokratik muhalefet dahi, bir süre sonra oligarşinin kaçınılmaz bunalımları gereği, varlığı devam ettirilmemesi gereken bir unsur haline dönüşmektedir. Bu halde oligarşinin siyasal zorunu askeri bir biçimde görüntülemesi, şaşırtıcı olmayacaktır. Böyle bir durumda şaşırınlar ise, yalnızca bütün bu uygulamaları provokasyon olarak gören küçük-burjuva demokratları olacaktır.

Oligarşinin, proletaryanın siyasal özgürlüğünü ortadan kaldırarak ve emekçi yığınların tepkilerini siyasal zoru ile pasifize ederek yaşantısını devam ettirdiği yönetime, oligarşik yönetim veya sömürge tipi faşizm adı verilir.

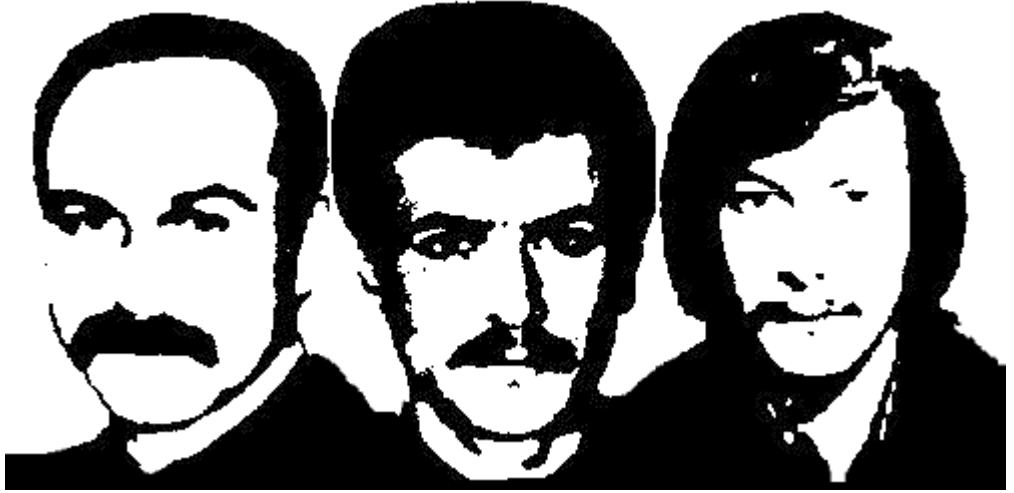
Bu yönetim biçimi, metropollerde görülen, ne demokratik ne de faşist yönetimlere benzer. Onlardan gerek biçim, gerekse de muhteva olarak farklıdır. Geri-bıraktırlmış ülkelerin karakterine özgüdür.*

Bizim gibi ülkelerde maddi üretimin ve mevcut üretim ilişkilerinin seviyesine uygun olarak ortaya çıkan oligarşik yönetim, proleter devrimci hareketin de karakterini belirler. Bizim gibi geri-bıraktırlmış ülkelerin karakteri, devrimci savaşı, politikleşmiş askeri savaş olarak karakterize eder.

* Ülkemizde genel olarak bütün teorik çalışmalar, ya özel durumların içinde boğularak ahkam kesmeler şeklinde, yada görüntünün yüzeysel tahlilleri üzerinde biçimsel dogmalar şeklinde inşa edildiğinden, oligarşik yönetim de hiçbir zaman doğru dürüst kavranamamıştır. Ortada bir yığın soyut ve biçimsel faşizm tahlilleri dolaşmaktadır. Ülkemiz solunda hakim olan genel değerlendirme (şimdiki halde revizyonizmdir), oligarşinin siyasal zorunu askeri bir biçimde maddeleştirdiği ve şekli demokratik ortamı ortadan kaldırdığı dönemler faşizmdir, şeklindedir. Biçimsel demokratik ortam içinde mevzi olaylar şeklinde görülenler ise, ya faşizm olarak değerlendirilir, yada "anarşist"lerin, "goşist"lerin, "aşırı"lıkların sonucu olarak izah edilir. Her iki değerlendirmede de söz konusu olan, felsefi bir hata, idealizmdir. Faşizmi, burjuvazinin subjektif ürünü olarak gören anlayış, onun iktisadi ve sosyal köklerini kavrayamamakta, yalnız biçimi görebilmektedir. Bu anlayışın sınıfsal temelini küçük burjuvazi oluşturur. Biçimleri esas alan bu anlayışın da, kanıtlarını benzetmelerde arayacağı ve örneklerini de tarihin farklı zaman ve mekan şartları içinde bulacağı açıktır. Bu yöntem, Marksizmi içi boş dogmalar haline sokmanın ve bayağılaştırmanın yöntemidir. Bu durumda olanlar, somutta, ne yapacağını bilmeyen ve Godot'u bekleyenlerden pek de farklı bir konumda değillerdir. Avrupa'daki faşizmin sınıfları nasıl yedeklediği ve kurumsallaştırdığını kavrayamayan bir görüş, ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin içeriğini de kavrayamaz. Avrupa'daki üretimin aşırı sosyalleştirilmesi ve başka ülkelerin değerlerine el konulması şeklinde iktisadi temelini, şovenizm şeklinde ideolojik ve politik temelini güçlü iktidar şeklinde küçük burjuvazinin ve köylülüğün desteğini bulan faşizm ile bizim gibi ülkelerde doğrudan doğruya emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerini siyasal zoru ile sürdürmek üzere ortaya çıkan faşizm arasında içerik olarak fark vardır. Muhtevadaki bu farklılık, elbetteki biçimine de yansır.

Biçimsel olan benzerlikler ise, küçük burjuva demokratlarında ipe sapa gelmez tahlillerle, demokrasi elden gidiyor, serzenişleri yaratmaktan öte bir anlayış yaratmamaktadır.

Hele bu küçük burjuva baylarımız içinde öyle "demokrat" olanlar vardır ki, bunlar proletarya diktatörlüğüne "sosyal faşizm" dahi dememektedirler.

İLKER AKMAN

1950 Ankara - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1950 yılında doğan İlker yoldaş, devrimci mücadeleye ODTÜ'ye girdikten sonra aktif olarak katılmıştır. Bu yıllarda öğrenci hareketi içinde yer alırken, 1971-72 döneminde THKP-C saflarına katılmıştır. Kızıldere'den sonra yeniden örgütlenme çalışmalarına katılarak THKP-C/HDÖ'nin kurucularından birisi olmuştur. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak Marmara ve Güney-Doğu Bölge Yöneticiliği yaptı ve 26 Ocak 1976 günü Malatya'da Beylerderesi'ndeki çatışmada diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Ölümünden kısa bir süre önce hazırladığı "*Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*" adlı yazısı bulunmaktadır.

HASAN BASRİ TEMİZALP

1950 Maraş - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1950 yılında doğdu ve ODTÜ-Maden Mühendisliği'ne girdikten sonra devrimci mücadeleye katıldı. 1970-73 arasında THKO saflarında silahlı mücadeleye katıldı ve tutuklandı. 1974 yılında cezaevinden çıktıktan bir süre sonra THKP-C görüşlerini benimseyerek THKP-C/HDÖ saflarında profesyonel devrimci olarak çalışmaya başladı. Malatya-Elazığ çevresinde maden işçileri arasında çalıştı. THKP-C/HDÖ'nin Merkez Yönetim Komitesi üyesi olan Hasan Basri yoldaş, 26 Ocak 1976 tarihinde Malatya'nın Beylerderesi bölgesindeki silahlı çatışmada oligarşinin zor güçleri tarafından diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit edildi.

YUSUF ZİYA GÜNEŞ

1955 - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1955 yılında doğdu. 1971'deki silahlı mücadelenin etkisiyle THKP-C sempatanı olarak devrimci mücadeleye katıldı. ODTÜ-Mühendislik Fakültesi'ne girdikten sonra THKP-C/HDÖ üyesi olarak mücadeleye profesyonel olarak devam etti. Örgütün ilk silahlı eylem kadrolarından olan Yusuf Ziya yoldaş, İlker ve Hasan Basri yoldaşlar ile birlikte Sivas'ta gerçekleştirdikleri silahlı eylemlerden sonra Malatya'da oligarşinin zor güçleriyle giriştikleri ilk silahlı çatışmada yer aldı. Bu çatışmadan iki gün sonra, 26 Ocak 1976'da kuşatıldıkları Beylerderesi'ndeki silahlı çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

ULAŞ BARDAKÇI

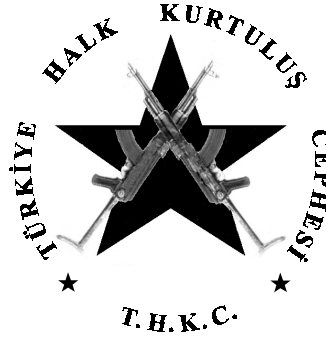
1947 Hacibektaş
19 Şubat 1972 İstanbul

**Hele Ulaş'a Ulaş'a
Ulaş benzerdi güneşe
Ulaş gardaş can veriyor
Yüreğim düştü ateşe.**

**Ulaş'ın elinde mavzer
Mavzeri türküye benzer,
Bizimkiler böyle ölür
Böyle ölür bizimkiler**

**Tohumlar düştü toprağa
Donandı yeşil yaprağa
Kurban olam kurban olam
Seni yaratan toprağa.**

NEDİM ATILGAN

1959 Uşak/Karahallı-25 Şubat 1981 Selendi

1959 yılında Uşak ilinin Karahallı ilçesinde doğdu. Küçük yaşta ailesi İstanbul'a taşındı. İlkokulu bitirdikten sonra işçi olarak çalışmaya başladı. 1979'dan itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyetlerde bulundu. 1980 Kasım'ında gözaltına alındıktan sonra hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Bir süre sonra zorla askere alındı. "Halkın silahlı devrimcilere ihtiyacı varken, oligarşiye askerlik yapmak olanaksızdır" diyerek birlikten firar etti. Profesyonel olarak örgütsel faaliyetlere katıldı.

1981 Şubat ayında oligarşinin kuşatma ve imha operasyonlarından kurtulmak amacıyla çıktıkları Selendi-Kula dağlarında, bir grup yoldaşı ile birlikte çembere alındılar. Bir hafta süren kuşatma sonunda 25 Şubat 1981 günü meydana gelen bir çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA ATMACA

1948 Sivas/Kangal-29 Şubat 1992 İstanbul

1948 Sivas/Kangal doğumlu Mustafa Atmaca, işçi olarak değişik işyerlerinde ve fabrikalarda çalışmış ve 1976 yılında Sefaköy'de metal işkolunda çalıştığı fabrikada işçi olarak çalışan Mehmet Yıldırım yoldaşla tanışarak THKP-C/HDÖ örgütsel ilişkileri içine girmiştir. Bu tarihten sonra sendikal faaliyetlerde bulunan Mustafa yoldaş, 1978 yılında bağımsız Çağdaş Maden-İş Sendikası Genel Başkanlığına seçilmiştir. 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte, tüm sendikalar gibi, Çağdaş Maden-İş de kapatılmış ve Mustafa yoldaş ve diğer sendika yöneticileri hakkında değişik davalar açılmıştır.

1981 Mart ayında örgüte yönelik bir operasyonda gözaltına alınmış ve birbuçuk ay sonra tutuklanarak Alemdağ cezaevine gönderilmiştir. 1983 yılında tutsaklığı sona erdikten sonra iki yıl Tekirdağ'da zorunlu ikamete tabi tutulmuştur. İşkence ve tutsaklık koşullarından kaynaklanan hastalık, etkin bir biçimde devrimci faaliyetlere katılmasını engellemiş ve her türlü olanaksızlıklar içinde sürdürülen tedavisi başarılı olmamış ve 29 Şubat 1992 günü yaşamını yitirmiştir.

Dışa Bağımlı Bir Ekonominin Anatomisi: 2006 Türkiye Ekonomisi

Burjuva ve küçük-burjuva ekonomistlerinin, “iktisat” akademisyenlerinin çok iyi bildiği bir gerçek, istatistiğin “yalan söyleme bilimi” olduğu gibi, ekonominin de “gerçekleri söylememe bilimi” haline dönüştüğüdür. Bu nedenle, ne burjuva ya da küçük-burjuva ekonomistlerinden, ne “iktisat” akademisyenlerinden, dünya ve ülke ekonomisine ilişkin gerçekleri öğrenmek olanaklı değildir. Şu ya da bu şirkette, bankada, uluslararası fonlarda ya da basbayağı tüccarın hizmetinde “ücretli hizmetli” haline dönüşmüş olan tüm “ekonomi”stler, hizmetlerinde buldukları kesimlerin çıkarlarına zarar vereceğini düşündükleri hiçbir ekonomik gerçeği ortaya koymazlar, bu gerçeğin yanına bile yaklaşmazlar. “İktisat” akademisyenleri ise, gerek “kariyer” hesaplarıyla, gerekse gelecekte bir holding danışmanı olma hayaliyle aynı şeyi yaparlar.

Bu “ekonomi”stlerin ekonomik gerçekler karşısındaki konumu, “ücretli hizmetlisi” oldukları kesimlerin çıkarlarını, kârlarını azamileştirmek ve rakiplerini zarara uğratmak, hatta tümüyle iflasa sürüklemekle bağlantılıdır. Kârların azamileştirilmesine hizmet eden ekonomik olgular herşeyin önüne geçirilirken, diğer olgular ya görmezlikten gelinir ya da tümüyle çarpıtılır. Ekonomik gerçekler, ekonomik olgular anlamını yitirmiş, bunların yerine “enformasyon” geçmiştir. Artık “ekonomist” olmak, aynı zamanda dezenformasyon ve manipülasyon yapmaktır. Bu nedenle de, **ekonomist** ile **borsa spekülâtörü** arasında fark kalmamıştır. Bu da “iktisat bilimi”nin artan mikrolaşılmasıyla birlikte gerçekleşmiştir.

Bugün tüm iktisatçı/ekonomistlerin “favorisi” olan, “beklentiler teorisi” ve “marjinal fayda teorileri”, ekonomiyi (iktisadı) açık biçimde dezenformasyon ve manipülasyon aracı haline dönüştürmüştür.

Örneğin, “medya”da köşe sahibi iki “ekonomist”in ortaklaşa yayınladıkları bir kitapta “beklentiler teorisi”ne ilişkin şunlar yazılıdır:

“Bu konuda Türkiye’nin çok önemli deneyimleri olmuştur. Örneğin, enflasyonu indirmeye yönelik politikalar uygulamaya konulduğunda, uygulanan politikalar doğru dahi olsa, kamuoyunun enflasyonun düşeceğine yönelik beklentisi olmadığından, bu politikalara inanılmamakta ve enflasyonun düşüşü ya sağlanamamakta ya da gecikmektedir.

2000 yılında uygulanan istikrar programının önündeki en büyük engellerden biri buydu. Kamuoyu döviz kurlarının Merkez Bankası’nın açıkladığı şekilde oluşacağına inanmış ve faiz oranları hızla düşmüştü. Ancak enflasyonun düşeceğine yönelik beklentiler yeteri kadar oluşturulmadığından, enflasyondaki düşüş yavaş kalmış ve 2000 yılı boyunca kur değişimleri gerçekleşen enflasyonun altında kalmıştı. Sonuçta, Türk Lirası yabancı paralar karşısında reel olarak değerlenmişti... Beklentilerde yeterli iyileştirme gerçekleşemediğinden, istikrar programı bir süre

sonra terk edilmek zorunda kalındı.” (M. Eğilmez-E. Kumcu, *Ekonomi Politikası*, s. 300)

Denilen, eğer halk enflasyonun ineneğine inandırılırsa, böyle bir “beklenti” yaratılırsa, enflasyon düşer. Böylece enflasyon, “psikolojik bir olay”a indirgenmektedir. Açık ki, enflasyon “sürü psikolojisi” olgusu haline getirilince, ekonomistler “psikolog”a dönüşmüş, ekonomi-politik de ekonomi alanından kapı dışarı edilmiştir.

“Medya”nın ekonomi yayınlarında sıkça yayınlanan “beklentiler anketi” de bu “psikolojik” olgunun, “psikolojik harekât”ının bir parçasıdır.

Ekonomi bilimiyle, özel olarak ekonomi-politikle ilgisi olan ya da olmayan pek çok kişiye ilk bakışta çok “mantıklı” gelen bu teori, uygulamada enflasyonun düşüşünü sağladığı inancını da beraberinde getirmektedir. Artık enflasyon sorunu, halkın “inanacağı” bir politikacı ya da “karizmatik kişi” bulmak, ona “enflasyon düşecektir” açıklamaları yaptırtmak ve halkın buna inanmasını sağlayarak, halkta “olumlu beklentiler” yaratmaktan ibarettir. Halk enflasyonun ineneğine inanır, böyle bir “beklenti” içine girerse, enflasyon düşer!

Ama aynı ekonomistler (ki bunlara “psiko-ekonomist” demek pek yanlış olmayacaktır), enflasyon konusunda konuştuklarında ise, enflasyonun ekonomik bir olgu olduğunun altını çizmeden edemezler.

Yukarda “beklentiler teorisi”ne ilişkin alıntı yaptığımız yazarlar, aynı kitaplarında enflasyonu şöyle açıklarlar:

“Kaynağına göre sınıflandırıldığında iki çeşit enflasyon vardır: 1) Talep enflasyonu, 2) Maliyet enflasyonu. Toplam talep düzeyinin arzi aşarak sürekli fiyat yükselmesine neden olması halinde talep enflasyonu ortaya çıkar. Bir başka deyişle, talep enflasyonu tüketim harcamalarındaki artıştan, bu da genellikle **para arzının yükselmesinden kaynaklanır**. Üretimde girdi olarak kullanılan mal ve hizmetlerin maliyetlerinde ortaya çıkan artışlar sonucunda fiyatların sürekli artış içine girmesi, dolayısıyla maliyet enflasyonu meydana gelir. Maliyet enflasyonu, ücret-gelir çekişmesi, yerli ve ithal girdi malları (petrol gibi) **fiyatlarının yükselmesi** gibi nedenlerle oluşur.” (agy, s. 266-267.)

Görüldüğü gibi, burada enflasyon, (para arzı gibi) devletin mali politikalarına, (üretim girdi fiyatlarının artması, arz-talep ilişkisi gibi) doğrudan üretim ve pazar ilişkilerine bağlanmaktadır.

Böyle olunca da, enflasyonun düşürülmesi, ya para arzının sınırlandırılmasına (ki M. Friedman’ın “monetarizm”inin temel felsefesidir bu) ya da üretim girdi fiyatlarının düşmesine bağlıdır. Dışa bağımlı bir ekonomide üretim girdileri ithalata dayalı olduğundan, girdi fiyatlarının düşmesi tümüyle döviz kurlarına bağlıdır, TL’nin değerlenmesiyle ilintilidir. Bunların da “beklentiler yaratılması” ile uzaktan yakından ilgisi yoktur.

İşte enflasyon örneğinde olduğu gibi, günümüzde ekonomi/iktisat, mikrolaştıkça, halkın manipüle edilmesine yönelik dezenformasyon faaliyetine dönüştürülmüştür. Bundan güdülen amaç, kapitalist ekonominin ortaya çıkardığı bunalımlar ve krizler karşısında halkın sistemden “memnuniyetsizliklerini” azaltmak, sisteme yönelik tepkilerini pasifize etmektir.

Ekonomistlerin “psiko-ekonomistleşme”leriyle belirlenmiş “medyatik” yorum ve değerlendirmeleri bir yana bırakılmadan dünya ve ülke ekonomisinin doğru bir tahlilinin yapılması da olanaksızdır.

Bugün tüm “medya”, AKP hükümeti döneminde enflasyonun “tek haneli rakamlara” inişini “büyük başarı” olarak sunmaktadır. Bu durum sürekli “revize” edilen TÜİK (DİE) istatistikleriyle desteklenmektedir. Bunun karşısında ülke ekonomisinin (dolayısıyla emperyalist dünya ekonomisinin) “medya”nın göstermeye çalıştığı kadar olumlu olmadığını, durumun gittikçe kötüleştiğini düşünen iktisatçılar ise, yoğun “medya” propagandaları ve TÜİK’in enflasyon verileri karşısında söyleyecek fazla bir söz bulamamaktadırlar.

Dünya ve ülke ekonomisine, ekonomi-politiğin bakış açısından bakıldığında, durumun hiç de “olumlu” olmadığı görülecektir.

2006'DA TÜRKİYE EKONOMİSİ

2006 yılında Türkiye ekonomisinin durumunu anlayabilmek için “makro ekonomik dengelere” bakılması gerekir:

	ÜFE	TÜFE
2003	6,35	9,47
2004	14,52	9,01
2005	2,66	7,47
2006	11,12	9,29

Kaynak: TÜİK.

	\$/YTL	% değişim	TÜFE
1999	0,42013	-	68,8
2000	0,62370	48,5	39,0
2001	1,22541	96,5	68,5
2002	1,50584	22,9	29,7
2003*	1,49307	-0,8	18,4(9,5)
2004	1,42234	-4,7	9,0
2005	1,34079	-5,7	7,5
2006	1,43112	6,7	9,3

* 2003 yılından itibaren enflasyon endeksi değiştirilmiştir. Parantez içindeki veri 2003=100 endeksli enflasyon oranıdır.
Kaynak: TÜİK.

Dolar kuru		
	YTL	% değişim
2 Ocak 2006	1,3418	
1 Şubat 2006	1,3199	-1,6
1 Mart 2006	1,3060	-1,1
3 Nisan 2006	1,3417	2,7
1 Mayıs 2006	1,3155	-2,0
1 Haziran 2006	1,5600	18,6
3 Temmuz 2006	1,5697	0,6
1 Ağustos 2006	1,4811	-5,6
1 Eylül 2006	1,4478	-2,2
2 Ekim 2006	1,4971	3,4
1 Kasım 2006	1,4540	-2,9
1 Aralık 2006	1,4458	-0,6
29 Aralık 2006	1,4131	-2,3
12 aylık		5,3

Türkiye ekonomisine ilişkin ikinci veri, ihracat ve ithalata ilişkindir. Bir diğer ifadeyle, dış ticaret dengesi verileridir.

Dış Ticaret Dengesi						
(milyon \$)	Ihracat	% değişim	İthalat	% değişim	Dış ticaret dengesi	% değişim
1999	26.587	-1,4	40.671	-11,4	-14.084	-25,7
2000	27.775	4,5	54.503	34,0	-26.728	89,8
2001	31.334	12,8	41.399	-24,0	-10.065	-62,3
2002	36.059	15,1	51.554	24,5	-15.495	53,9
2003	47.253	31,0	69.340	34,5	-22.087	42,5
2004	63.167	33,7	97.540	40,7	-34.373	55,6
2005	73.476	16,3	116.774	19,7	-43.298	26,0
2005 (Ocak-Kasım)	66.230		105.092		-38.861	
2006 (Ocak-Kasım)	76.566	15,6	125.298	19,2	-48.732	25,4

Kaynak: TÜİK

Üçüncü veri, ödemeler dengesi bilançosunda yer alan cari işlemler dengesine, Türkiye gerçeğinde söylersek cari işlemler **açığına** ilişkindir.

Cari İşlemler Dengesi	
	(Milyon \$)
1999	-1.340
2000	-9.821
2001	3.392
2002	-1.524
2003	-8.036
2004	-15.604
2005	-23.157
2006 (Ocak-Kasım)	-29.915

Kaynak: TCMB.

Dördüncü veri, iç ve dış borçlara ilişkindir.

	İç Borçlar		Dış borç	Toplam
	(Milyar YTL)	(Milyar \$)	(Milyar \$)	(Milyar \$)
1999	22,9	42,4	103,1	145,5
2000	36,4	54,2	118,5	172,7
2001	122,2	84,9	113,6	198,5
2002	149,9	97,1	130,0	227,1
2003	194,4	139,3	144,8	284,1
2004	224,5	167,3	162,2	329,5
2005	244,8	182,4	170,5	352,9
2006 Kasım	252,9	179,0	198,3*	377,3

* Eylül 2006. Kaynak: TCMB.

Beşinci veri, Merkez Bankası'nın elinde bulundurduğu uluslararası rezervlerdir.

Döviz Rezervleri	
	(Milyon \$)
1 Ocak 2005	36.006
1 Nisan 2005	37.934
1 Temmuz 2005	39.547
30 Ekim 2005	41.769
30 Aralık 2005	50.518
31 Mart 2006	58.283
30 Haziran 2006	56.732
29 Ekim 2006	58.526
29 Aralık 2006	60.845

Kaynak: TCMB.

Altınca veri, Gayri Safi Milli Hasıla'ya (GSMH) ilişkindir.

GSMH (1987 Fiyatlarıyla)		
	(Milyar YTL)	%
1999	112,0	-6,1
2000	119,1	6,3
2001	107,8	-9,5
2002	116,3	7,9
2003	123,2	5,9
2004	135,3	9,9
2005	145,7	7,6
2006/I	31,6	6,4
2006/II	37,3	8,8
2006/III	46,6	3,0
2006 9 Ay	115,5	5,7

Kaynak: TÜİK.

GSMH				
	Cari Fiyatlarla	% değişim	Cari dolar kuru	Reel dolar kuru
	(Milyar YTL)		(Milyon \$)	(Milyon \$)
1999	78.283	46,3	186.330	186.388
2000	125.596	60,4	201.372	189.436
2001	176.484	40,5	144.020	157.857
2002	275.032	55,8	182.644	189.677
2003	356.681	29,7	238.891	207.735
2004	428.932	20,3	301.568	229.253
2005	486.401	13,4	362.772	241.750
2006*	558.939	14,9	390.566	254.179

* Tahmini. Kaynak: TÜİK.

Yedinci veri, iç ve dış borçlara ödenen faizlerdir.

	İç Borç Faiz Ödemeleri	İç Borç Faiz Ödemeleri	Dış Borç Faiz Ödemeleri	Toplam
	(Milyon YTL)	(Milyon \$)	(Milyon \$)	(Milyon \$)
1999	9.899	23.562	5.447	29.009
2000	18.609	29.836	6.301	36.137
2001	40.484	33.037	7.134	40.171
2002	43.469	28.867	6.402	35.269
2003	52.636	35.254	6.987	42.241
2004	50.053	35.191	7.142	42.333
2005	39.270	29.289	7.959	37.248
2006*	46.260	32.324	8.701	41.025

* Tahmini.
Kaynak: Hazine Müsteşarlığı.

Sekizinci veri bütçe gelirleridir:

Konsolide Bütçe Gelirleri				
	Gelirler	Vergi Gelirleri	Dolaysız Vergiler	Dolaylı Vergiler
(Milyon YTL)				
1999	18.933	14.803	6.716	8.087
2000	33.440	26.504	10.850	15.654
2001	51.543	39.736	16.081	23.655
2002	75.592	59.631	20.077	39.554
2003	100.250	84.316	27.808	56.508
2004	110.721	90.077	27.997	62.080
2005	137.981	106.929	32.673	74.256
2006*	154.192	125.951	40.126	85.825
(Milyon \$)				
1999	45.065	35.233	15.985	19.248
2000	53.616	42.494	17.396	25.098
2001	42.062	32.427	13.123	19.304
2002	50.199	39.600	13.333	26.267
2003	67.144	56.472	18.625	37.847
2004	77.844	63.330	19.684	43.646
2005	102.910	79.751	24.368	55.383
2006*	107.742	88.009	28.038	59.971

* 11 ay.
Kaynak: Maliye Bakanlığı.

Dokuzuncu veri, borsa verileridir.

İMKB-100		
	YTL Bazlı	\$ Bazlı
1999	15.209	1.654
2000	9.437	817
2001	13.783	558
2002	10.370	368
2003	18.625	778
2004	24.972	1.075
2005	39.778	1.726
2006	39.117	1.621

İMKB-100 Endeksi		
	Endeks	% değişim
2 Ocak 2006	39.791	-
1 Şubat 2006	45.251	13,7
1 Mart 2006	47.493	5,0
3 Nisan 2006	44.028	-7,3
1 Mayıs 2006	44.030	0,0
1 Haziran 2006	38.395	-12,8
3 Temmuz 2006	35.456	-7,7
1 Ağustos 2006	35.743	0,8
1 Eylül 2006	37.415	4,7
2 Ekim 2006	36.984	-1,2
1 Kasım 2006	40.602	9,8
1 Aralık 2006	38.197	-5,9
29 Aralık 2006	39.117	2,4
12 Aylık		-1,7

Onuncu veri tüketici kredileri ve kredi kartlarına ilişkindir.

	Tüketici Kredileri	Kredi kartları	Toplam
(Milyon YTL)			
2000	4.487	2.041	6.528
2001	2.323	2.445	4.768
2002	2.262	4.099	6.361
2003	6.048	6.578	12.626
2004	12.925	13.753	26.678
2005	28.474	17.034	45.509
2006	46.151	21.205	67.356
(Milyon \$)			
2000	7.194	3.272	10.466
2001	1.896	1.995	3.891
2002	1.502	2.722	4.224
2003	4.051	4.406	8.457
2004	9.087	9.669	18.756
2005	21.237	12.704	33.941
2006	32.248	14.817	47.065

Kaynak: TCMB.

Son veri ise, yaratılan “beklentiler”in hak arama eylemleri üzerindeki etkisine ilişkindir.

	Grev Sayısı	İşyeri	İşçi sayısı	Grevde geçen işgünü
1991	398	686	164.738	3.809.354
1995	120	3.369	199.867	4.838.241
1999	34	56	3.263	229.825
2000	52	233	18.705	368.475
2001	35	66	17.861	286.015
2002	27	62	4.618	43.885
2003	23	30	1.535	144.772
2004	30	47	3.557	93.161
2005	34	57	3.529	176.824
2006	26	44	2.047	236.726

Kaynak: TCMB.

Bu temel veriler içinde, “psiko-ekonomistler”in işlerini layıkıyla yaptıklarını gösteren tek veri, işçilerin ücret ve hakları için yaptıkları grev verileridir. Bunun dışındaki tüm veriler, çizilen “pembe” tablonun hiç de öyle olmadığını göstermektedir.

(YTL)	Cari dolar kuru	Reel dolar kuru	Değerlenme oranı
1999	0,420	-	-
2000	0,624	0,663	6,3
2001	1,225	1,118	-8,7
2002	1,506	1,450	-3,7
2003	1,493	1,717	15,0
2004	1,422	1,871	31,6
2005	1,341	2,012	50,0
2006	1,431	2,199	53,7

2006 yılında reel dolar kuru, piyasadaki dolar kuruna göre %53,7 daha yüksektir. Diğer bir ifadeyle, YTL dolar karşısında %53,7 daha değerli hale gelmiştir. Ekonomide “ulusal paranın aşırı değerlendirilmesi” olarak tanımlanan bu durum, yüksek iç borçlanma faizleriyle sağlanmıştır.

Böylece 2006 yılında 1 dolar fiyata sahip olan bir **ithal mal**, gerçekte 2.199 YTL olması gerekirken, 1.431 YTL fiyata sahiptir, gerçek fiyatının %35 altında fiyatlardan satılmaktadır.

1 dolar fiyata sahip olan ve ithal girdi kullanmayan yerli ürün ise, doğrudan ülke içindeki fiyat artışlarına bağlı (enflasyon) bir fiyata sahiptir ve bu da reel kur değerine eşittir, yani 2,199 YTL’dir. Ancak aynı 1 dolarlık ithal ürünler, her durumda yerli üründen %35 daha düşük fiyata sahiptir. Bu durumda, yerli ürün, gerçek fiyatının %35 altında satılmak zorundadır. Aksi halde ithal mal karşısında rekabet gücünü yitirir, ürün satılmaz, üretici üretemez hale gelir, o malın yerli üretimi sona erer. Kendi malını gerçek fiyatının %35 altında satmak zorunda kalan yerli üretici zararına üretim yapmak durumunda kalır ki, bu da üreticinin zararına bağlı olarak üretimin sona ermesine yol açar. Bu nedenle, ulusal paranın aşırı değerlendirilmesi, her durumda yerli üretimin gerilemesine yol açar.

Tüketici açısından bakıldığında, yerli üretimde 2,199 YTL’ye satılan bir mal, ithal ürün olarak 1,431 YTL’ye satın alınmaktadır. Böylece tüketici %35 daha az para ödeyerek aynı malı, üstelik “ithal mal” tüketme “avantajı” ile satın alabilmekte ve tüketebilmektedir. Bu nedenle de, ulusal paranın aşırı değerlendirilmesinden kârlı çıktığını düşünür.

Oysa tüm ekonomist/iktisatçıların ortak saptaması, **ulusal paranın aşırı değerlendirilmesi**, “ihracatın azalması, ithalatın artması sonucunda döviz sıkıntısının ortaya çıkması”dır. Yani dış ticaret açığının sürekli büyümesi ve bu açığın kapatılması için artan oranda döviz bulunması zorunluluğudur. Ülkenin olağan ihracat vb. yoluyla elde ettiği dövizler ithalatı karşılamadığı koşullarda, döviz bulmak artan oranda dış borçlanmaya gitmek demektir. Bir ülkenin dış borçlanma ihtiyacı arttıkça, borç verenler daha yüksek faiz talebinde bulunurlar. Böylece artan döviz ihtiyacı, artan dış borçlanma ve yüksek faiz ödemesidir. Son yılların “popüler” söylemiyle, dış borçların “döndürülebilir” olması için, artan dış borç faizlerinin düzenli ödenebilmesi gerekir. Bu aşamadan itibaren, borçlu ülke, her durumda dış borç faizlerini ödeyebilecek miktarda kaynak bulmak zorundadır.

Genel kural olarak, dış borçların faizlerini ödemek için ek döviz kaynağı, ancak ihracatın artırılmasıyla olanaklıdır. Paranın aşırı değerlendirildiği koşullarda ihracat miktar olarak artsa bile, değer olarak sürekli azalır. Bu nedenle, dış borçların faiz ödemeleri için

de yeniden borçlanmaya gidilmek zorunda kalınır. Bu borçlanma girdabı giderek büyük ve artık borçlanamaz boyuta ulaşır, kriz çıkar. Ve kriz, öncelikle aşırı değerlendirilmiş ulusal paranın devalüasyonuna yol açar.

Krizle birlikte devalüasyona gidilmesiyle, iç piyasadaki ters fiyat hareketi dengelenir, dolar reel değerine ulaşır. İthal malların fiyatı ile yerli ürünlerin fiyatı eşitlenir.

2007 Türkiye'sinde doların reel değerine ulaşabilmesi için YTL'nin %50 devalüe edilmesi gerekmektedir.

Devalüasyonun ilk etkisi, tüm malların fiyatlarının aynı oranda yükselmesi, tüketicinin aynı malı tüketebilmek için daha fazla para ödemek zorunda kalmasıdır. Eğer tüketicilerin gelirleri devalüasyon oranında artmazsa, tüketicilerin tüketim gücü devalüasyon oranı kadar azalır. Böylece geçmiş yıllarda ucuz döviz yoluyla yaptıkları tüketim sona erer. Bir başka deyişle, ulusal paranın aşırı değerlendirilmesiyle ortaya çıkan "tüketim patlaması" sona erer, iç talep daralır.

Dönemsel olarak bakıldığında, dönemin ilk yıllarında ulusal paranın aşırı değerlendirilmesiyle gerçekleştirilmiş tüketim, ulusal paranın reel değerine ulaşmasıyla birlikte ortaya çıkan tüketim daralmasıyla telafi edilir. Tüketici açısından kârlı günler sona ermiş, zarar günleri başlamıştır. Bu ise, yoksullaşma ve mülksüzleşme dönemidir.

1999 yılından günümüze kadar GSMH cari fiyatlarla **204 milyar dolar** (sabit fiyatlarla 42 milyar dolar) artmıştır. Aynı dönemde iç ve dış borçların artışı ise **231 milyar dolar**dır. Açık ifadeyle, son dokuz yıl içinde Türkiye ekonomisinde ortaya çıkan büyüme, tümüyle dış ve iç borçlanma yoluyla elde edilen "kaynak"a eşittir. Dolayısıyla, ekonominin kendi **iç dinamiğiyle** gelişmesi sonucu ortaya çıkan bir büyüme söz konusu değildir. Bu durum, kapitalizmin **dış dinamikle** geliştirildiği tüm ülkelerin ortak olgusudur.

Aynı dönemde iç ve dış borçlar için ödenen faizler ise, (247 milyar iç borç faizleri, 56 milyar dış borç faizleri olmak üzere) 303 milyar dolardır. Toplam 377 milyar dolar iç ve dış borçlar için 303 milyar dolar faiz ödenmiştir. Bu dönemde tahsil edilen vergi gelirlerinin toplamı 437 milyar dolardır. Faiz giderleri düşüldüğünde dokuz yıllık devlet bütçesinin vergi gelirleri 134 milyar dolar olmuştur. "Personel giderleri", yani "kamu emekçileri"ne ödenen ücret ve maaş tutarı ise 147 milyar dolardır.

Bu tablodan çıkan sonuç, son dokuz yıl içinde devletin kendi personel masraflarını bile vergi gelirleriyle karşılayamadığı, dolayısıyla personel masraflarını karşılamak için iç ve dış borçlanmaya gitmek zorunda kaldığıdır.

2005 yılında iç ve dış borçlar için 37 milyar dolar faiz ödemesi yapılmışken, 2006 yılında (tahmini) faiz ödemeleri 41 milyar dolar olmuştur. Buna karşılık olarak Merkez Bankası döviz rezervleri, 2005'de 50 milyar dolar, 2006'da 60 milyar dolardır. Bu rezervler de, ekonomist/iktisatçı dilinde "borçların çevrilebilirliği"nin garantisi olarak kabul edilmektedir.

Gerçekte ise, ağırlığını doların oluşturduğu bu döviz rezervleri, uluslararası "likidite bolluğu"nın sonucu olarak Merkez Bankasının elinde bulundurmakla yükümlendirilmiş karşılıksız dolarlardan oluşmaktadır. Bu da, "globalleşen dünya"ya uyum sağladığı iddia edilen Türkiye ekonomisinin "dış piyasalardaki gelişmelere bağlı kriz riski"nin büyüklüğünü gösterir.

Bugün emperyalist dünya ekonomisinin karşı karşıya olduğu en temel "risk"lerin başında dünya çapında dolaşan **karşılıksız dolarlar** gelmektedir. Ekonomi dilinde "likidite bolluğu"* olarak adlandırılan bu durum, "monetarist" bakış açısından, enflasyonun

* "Yıllardır bu sistemin içinde çalışmış olan kimilerine göre, 'türev enstrümanları' denen karmaşık yapıdaki finansal araçlarla dünyadaki likiditeyi bugüne kadar görülmemiş şekilde artırma olanağı doğdu. F. Times'a göre türev enstrümanlarla yaratılan likiditenin miktarı dünyanın toplam GSYİH'sinin sekiz katını, geniş tanımlı küresel para hacminin 6.5 katını, merkez bankalarının yarattığı paranın 75 katını buluyor. Dev boyutlardaki bu likidite çığı, küresel ekonomideki mutluluk tablosunun önemli bir unsuru ama aynı zamanda sistemde muazzam bir risk piramidi de oluşmuş durumda. Ve çoğu kimse oluşan riskin gerçek boyutunu bilmeden parasını bu sistemde çevirmeye ve nemalandırmaya devam ediyor. İyimser beklentiler bozulmadıkça bu saadet zinciri de kopmaz herhalde ama ya bir noktada işler ters giderse?" (Osman Ulugay, "Küresel ekonomide saadet zinciri", *Milliyet*, 22 Ocak 2007.)

temel nedeni olarak kabul edilen “emisyon miktarındaki artış”tan başka bir şey değildir. Amerikan emperyalizminin dünya jandarmalığının karşılıksız dolar yoluyla finanse edilmesinin ürünüdür.

Tablodan da görüleceği gibi, son dokuz yılda dünya dolar rezervi iki katına çıkmış ve

Dünya Resmi Dolar Rezervi			
	Toplam	Emperyalist-kapitalist ülkeler	Geri-bıraktırlmış ülkeler
1999	977	528	449
2000	1.076	565	511
2001	1.117	570	547
2002	1.202	617	584
2003	1.463	783	681
2004	1.735	934	801
2005	1.876	945	931
2006	2.068	980	1.088
	1.091	452	639
	112	86	142

Kaynak: IMF Statistics Department COFER.

En yüksek rezerv sahibi ülkeler	
(Milyon \$)	Kasım 2006
Çin	1.009.364
Japonya	896.949
Rusya	289.042
Hindistan	167.664
Singapur	135.322
Almanya	112.605
Fransa	95.594
İngiltere	84.976
Meksika	82.788
Brezilya	82.815
Malezya	80.040
İtalya	77.931
ABD	66.512
Tayland	64.488
İsviçre	61.496
Türkiye	60.631
Arjantin	30.328

Kaynak: IMF-COFER.

Bu koşullarda Türkiye'ye düşen pay **karşılıksız 61 milyar doları** rezervinde tutmaktadır. Ancak bu 61 milyar dolarlık rezervin bir maliyeti vardır.

Güngör Uras'ın anlatımıyla, “Merkez Bankası banknot basar. Bastığı parayla döviz satın alır. Bastığı para piyasaya çıkınca, piyasada para bolluğu olur. Enflasyon azar. Bunu önlemek için Merkez Bankası kendi bastığı ve piyasaya saldığı parayı gecelik yüzde 13,5 faizle (bugün faiz oranı %17,5) piyasadan toplar. Açık anlatımıyla, kendi satın aldığı döviz nedeniyle faiz ödemek zorunda kalır.” (Güngör Uras, “Döviz rezervinin faiz yükü var”, *Milliyet*, 15 Mart 2006.)

2005-2006 arasında artan 25 milyar dolarlık rezerv için ödenen faiz miktarı 3,7 milyar dolardır. Bu da ortalama %15 faiz oranına denk düşmektedir.

Euro bölgesinde gecelik faiz oranı %3,5, ABD dolarının faiz oranı %5,3 olduğu göz önüne alınırsa, Merkez Bankası'nın artan döviz rezervinin maliyeti daha açık görülebilir.

Açık anlatımıyla, yabancı para-sermaye (sıcak para) sadece Merkez Bankası rezervlerinin IMF talimatlarıyla* yükseltilmesinden dolayı, son iki yılda euro üzerinden 2,9 mil-

* IMF Türkiye Direktörü Hugh Bredenkamp, Aralık 2005'de “Merkez Bankası'nın döviz rezervi, en az Türkiye'nin kısa ve orta vadeli döviz borçları çizgisine çıkarılmalı, 65-70 milyar dolar olmalı, bunun için Merkez Bankası 20-25 milyar dolarlık daha döviz almalı” açıklamasını yapmıştır.

yar dolar, dolar üzerinden 2,4 milyar dolar fazla faiz geliri elde etmişlerdir.*

Bu, Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte artan harcamalarını karşılamak amacıyla dünya piyasalarına sürdüğü karşılıksız dolarların “stabilize” edilmesi için Türkiye’nin üstlendiği maliyettir.

2006 yılında cari dolar kuruyula 390 milyar dolar, reel dolar kuruyula 254 milyar dolar olan GSMH’nın 41 milyar doları iç ve dış borç faizlerine gitmiştir. Faiz ödemelerinin GSMH’ya oranı, cari dolar kurundan %10,5, reel dolar kurundan %16,1’dir.

Kamu işçi ve memurlarının ücret ve maaşlarını vergi gelirleriyle karşılayamayan bir ülkenin, 41 milyar dolar faiz ödemesi için gerekli “kaynak”, ağırlıklı olarak KDV, ÖTV vb. isimlerle alınan dolaylı vergiler olmaktadır. 2006 yılında Maliye’nin hesaplarına göre dolaylı vergi gelirleri 60 milyar dolar olarak tahmin edilmektedir. Böylece artan iç ve dış borçlanma, bunun ürünü olarak artan faiz ödemeleri, aynı zamanda artan dolaylı vergiler anlamına gelmektedir. Bu ise, tüm halkın alım gücünün düşmesinden başka bir şey değildir.

Halkın alım gücü sürekli düşerken, mal ve hizmet talebinin (tüketim) sürekli yükselmesi ise, tüketici kredileri ve kredi kartlarıyla sağlanmaktadır.

2005 yılında 28 milyar YTL (21 milyar dolar) olan tüketici kredileri, 2006 yılında “mortgage” vb. propagandalarla 46 milyar YTL (32 milyar dolara) yükselmiştir. Aynı dönemde kredi kartları borçları ise 17 milyar YTL’den 21 milyar YTL’ye (14,8 milyar dolar) yükselmiştir. Toplam tüketici kredileri ve kredi kartları borçları 67 milyar YTL olurken, bu yolla 2006 yılında 21 milyar YTL (13 milyar dolar) reel ek talep yaratılmıştır.

Tüketici kredilerinin ortalama faizleri %24, kredi kartlarının ise %67 olduğu bir ortamda, talep artışının “tüketici”ye maliyeti 25 milyar YTL’dir (17,5 milyar dolar). Krediyle tüketilen tüm mal ve hizmetler, “tüketici”ye %37 daha pahalıya satılmaktadır. Bu da YTL’nin değerlendirme oranına yakındır. Bu ise, tüketilen tüm mal ve hizmetlerin **reel dolar kuru** üzerinden satın alındığını gösterir.

Yine de bu veriler gerçekleri tam olarak yansıtmamaktadır. Özellikle kredi kartlarının aylık bazda kullanım ve ödemeleri bu verilerde yer almamaktadır. Hesap bakiyesi ay sonunda sıfır olan hesaplar borç hanesinde yer almamaktadır. Oysa kart kullanıcısı, dönem içinde kartını kullanmış ve yıllık %67 üzerinden faiz ödemiştir. Bu da, her durumda YTL’nin aşırı değerlendirilmesiyle ortaya çıkan kur farkından çok daha fazla faiz ödendiğini gösterir. YTL’nin dolar bazında %50 değerlendirilmiş olduğu gözönüne alındığında, kredi kartı kullanıcıları reel dolar kurundan 17 puan daha fazla faiz ödemektedirler. Bu, Merkez Bankası’nın gecelik faiz oranına eşittir. Dolayısıyla aşırı değerli YTL’nin reel değerine ulaşması durumunda, “tüketici”lerin özel bir zarara uğramaları söz konusu değildir. Bugün “tüketici”, hem reel dolar kuru üzerinden ithal malları satın almakta, hem de Merkez Bankası’nın gecelik faiz oranına eşit ek bir faiz ödemektedir.

Bu gerçeğe rağmen, bu gerçeklerin bilincinde olmayan “tüketici” yaşamından memnundur. Gerçekleştirdiği tüketimin kendisine neye mal olduğunu, ülke ekonomisine nasıl bir ağır yük yüklediğini umursamamaktadır. Resmi grev istatistikleri de bu “umursamazlık”ın boyutlarını açıkça göstermektedir.

Türkiye ekonomisinin bugün içinde bulunduğu durum, asıl olarak üretmeden tüketen bir ekonomi haline gelmiş olmasıdır. Dolayısıyla üretim olmadığından, tüm “iktisadi faaliyet” ağırlıklı olarak **ithal malları ticareti** üzerinde yoğunlaşmıştır. Kamu işçi ve memurları dışta bırakıldığında, geniş halk kesimlerinin gelirleri **ticaret** alanındandır ve bu alana özgü bir “paylaşım”a sahiptir. Bu nedenle de, dünyaya bakış açıları, küçük tüccar-esnaf bakış açısına yakındır. Ancak gelişen kapitalizmin iç dinamiklerle değil, dış dinamiklerle, emperyalizme bağımlı olarak geliştiğinden, bu küçük tüccar-esnaf bakış açısı,

*

Gecelik faiz oranı	
19 Ocak 2007	
Euro	3,6
Dolar	5,3
YTL	18,5

klasik kapitalist toplumun küçük burjuva bakış açısından farklıdır.

En bilinen haliyle küçük tüccar-esnaf mantığı, ucuza alıp pahalıya satmaktan ibarettir. Bu nedenle de, alış ve satışta gösterilen “hüner”e, karşıdakini kandırma “yeteneğine” bağlı olarak kârlarının arttığını düşünürler. Böylece kârın kaynağının üretimde değil, ticaretle olduğu sanısı yaygındır. Bu yüzden de üretimle ilgili gelişmelerle ilgilenmezler. “Spekülasyon”, bu mantık çerçevesinde “köşe dönme”nin en temel aracı olarak algılanır. “Manipülasyon”, kendi malının satın alınmasını sağlayan temel araç; “pazarlamacılık” ise, malı satışını artıran bir unsurdur.

Bir başka deyişle, hizmetler sektöründe çalışan, emekçi bir nüfus, sözcüğün tam anlamıyla ülkemize özgü küçük-burjuva ideolojisinin egemenliği altına girmiştir. Bu nedenle de, kendi sınıfsal çıkarlarının değil, küçük-burjuvazinin sınıfsal çıkarlarının gerçekleşmesi yönündeki her türlü siyasal hareketin yanında yer alırlar.

Bu durum, kadının hizmetler sektöründe artan istihdamıyla birleşerek, özel olarak işçi sınıfının, genel olarak emekçi sınıfların üretim süreciyle ilgilerini ve bağlantılarını koparmıştır. Resmi grev istatistiklerine yansıyan da bunun sonucudur.

Köylü kitleleri ise, IMF dayatmalarıyla tarım politikalarının değiştirilmesiyle birlikte tümüyle tüccarın insafına terk edilmiştir. Bu nedenle de, köylü, tüccar aracılığıyla ticarete, popüler ifadeyle “serbest pazar ekonomisi”ne bağlanmıştır. Artan tarım ürünleri ithalatı, iç üretimin gerilemesine yol açarken, geleneksel köylü-tüccar ilişkisini de farklılaştırmıştır. IMF politikaları sonucu köylülere “doğrudan gelir yardımı” yapılması da, üretimsiz bir “kazanç” ortaya çıkartarak, köylü kitlelerinin “doğrudan gelir yardımı” adıyla aldığı paranın ticaret alanına yönelmesi sonucunu doğurmuştur. Bu da, köylü kitesinde küçük tüccar-esnaf zihniyetinin belli ölçüde yerleşmesini yol açmıştır.

İşte bu ilişki ve çelişkileri içinde, geniş halk kitlelerinin tüm dikkatleri dolar kuru, kredi faizleri ve borsa endeksi üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Borsa, 2001 krizi öncesinde olduğu gibi “küçük tasarruf” sahiplerinin yüksek kazançlar elde etmelerinin bir aracı olmaktan çıkmış olmakla birlikte, küçük tüccar-esnaf mantığı içinde ülkenin içinde bulunduğu ekonomik durumu “bilme”nin aracı haline gelmiştir. Gerçekte ise, borsa (İMKB), ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, toplumsal ve siyasal ilişkilerin dışında, büyük oranda “yabancı yatırımcılar”ın spekülasyon aracı olmuştur. İMKB endeksleri incelendiğinde, endeksteeki gelişmelerin ülkedeki ve dünyadaki gelişmelerle uzaktan yakından ilgisi olmadığı açıkça görülür. Örneğin **Hrant Dink’in öldürüldüğü gün**, İMKB-100 endeksi sadece **binde 8** değer kaybetmiştir.

Böylece “yabancı yatırımcılar”ın tam egemenliği altına giren İMKB “ekonomik barometre” olma özelliğini yitirdikçe, dolar kuru ve faiz oranları daha fazla ilgi görmeye başlamıştır. Ancak YTL’nin aşırı değerlendirilmesi ve kredi faizlerinin fazla değişken olmaması, bu “barometre”leri de anlamsızlaştırmıştır. Bu da, kent küçük-burjuvazisinin pusulasını yitirmesinden başka bir sonuç üretmemektedir.

Ekonomist/iktisatçıların diliyle ifade edersek, Türkiye ekonomisi 2006 yılını “kırılganlık” ve “kriz” beklentileri içinde geçirmiş, 2007 yılına daha büyük “kırılganlık”larla girmiştir. Ekonominin artan kırılganlığı ve yüksek “kriz” olasılığı, her ne kadar “uluslararası piyasalara” bağımlı olduğu iddia edilse de, asıl olarak ABD bütçe ve cari açığının “likitide bolluğu” aracılığıyla finanse edilmesinin diğer emperyalist ülkeler tarafından ne ölçüde sürdürülebilir olup olmayacağına bağlıdır. Kapitalizmin emperyalizme (dış dinamik) bağımlı olarak gelişen bir ülkenin kaderi de, kaçınılmaz olarak emperyalist ülkelerin ilişki ve çelişkileri tarafından belirlenir.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCİ ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

